

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 421 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
3. jul 2009.

TAJNA TREĆEG ČOVEKA

★ DOK HOLIDEJ ★

421

Frenk Larami

TAJNA TREĆEG ČOVEKA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 421

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THIRD MAN'S SECRET

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. VI 2009.

Tržište: 3. VII 2009.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THIRD MAN'S SECRET

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Istoga dana kada je primio pismo od svoje verenice Liz, Ben Snajli je odlučio da pobjegne iz državnog zatvora u Džalsburgu. To pismo je očekivao kao ozeblo sunce, a pošto mu je donelo loše vesti rešio je da pobjegne po svaku cenu. Bio je osuđen na dvadeset godina, što je po njemu bilo isto kao doživotna robija ili smrt.

Najgore od svega bilo je to što je bio osuđen za zločin koji nije učinio on, nego neki drugi čovek. A njega i još dvojicu teretili su za dvostruko ubistvo i pljačku banke. Dobio je kaznu kao najokoreliji kriminalac i bio uveren da će, ako nešto ne pokuša, završiti iza zatvorskih zidina.

Sa uzdahom je pomislio na dvojicu bandita koji su se takođe nalazili u kamenolomu. Jedan se zvao Vin Karnej, a drugi Loni Emerson. Naravno, obojica su znali da je nevin, ali na suđenju nisu rekli ni reč u njegovu korist. Naprotiv, tvrdili su suprotno što ga je u prvi mah zaprepastilo. Njegovoj osudi doprinelo je i svedočenje neke barske dame koja je verovatno imala svojih razloga da se zakune na laž.

Posle par meseci ta žena je otišla iz Hauarda. Vrlo brzo joj se izgubio svaki trag: ili ju je neko likvidirao ili je jednostavno nestala u nepreglednim prostranstvima Zapada. Najverovatnije je odmaglila sa krivcem, čovekom umesto koga je sada u zatvorskom kamenolomu radio Ben Snajli.

Ali, zašto su uopšte Vin i Loni lagali i zbog čega su okrivili nevinog čoveka?

Za to je postojao vrlo prost razlog. Dokle god se onaj krivac, njihov saučesnik, nalazio na slobodi sa novcem koji su opljačkali, postojala je mogućnost da se kad – tad i sami dočepaju tog novca.

Prvih dana, kada je shvatio da mu bar za određeno vreme nema pomoći, Ben je zapao u tešku depresiju. Potpuno isti dani nizali su se jedan za drugim, a on sam se ponašao kao mašina. Živnuo je tek kada je nedavno, pre ovog poslednjeg, primio pismo od Liz u kome mu je javljala da je na tragu Lili, devojci koja je svedočila protiv njega i koja se tako tajanstveno izgubila.

Međutim, sada mu je javljala da je devojka verovatno prešla u Meksiko.

Bez obzira na to, obećavala je da će je pronaći makar morala ići za njom na kraj sveta. Primoraće je, navodila je, da joj ispriča sve što zna.

Naivnost koja je zračila iz njenog pisma učinila je da se Ben setno nasmeši. Ako je ovde, na robiji, mogao nešto da nauči i shvati, bilo je to da se banditi ne predaju tako lako. To je značilo da će devojka, ako i dođe u situaciju da nešto kaže, biti likvidirana pre nego što progovori ijednu reč.

S druge strane, dobro je poznavao Liz. Iako u mnogim stvarima neiskusna i naivna, na neki način je uspevala da završi i nemoguće stvari i to samo zahvaljujući ogromnoj upornosti. Kada se ona „uhvati” za nekoga, taj ne može lako da je se otrese.

I baš to je bio slabašan tračak nade koji ga je na trenutak obuzeo. Ali, da li se mogao osloniti na tako krhku mogućnost, na nešto što je poput mehura od sapunice moglo svaki čas da se rasprsne i nestane kao da nikada nije ni postojalo? Jednom rečju, bilo je suviše rizično osloniti se na tu mogućnost. Zato je odlučio da sam okuša sreću.

Naime, čvrsto je rešio da beži.

I ko zna šta je sa tom Lili, pomislio je. Možda joj se grob nalazi u nekom napuštenom kanjonu ili joj telo počiva na dnu velike i moćne Rio Grande. Nije ni važno gde se nalazila. Najbitnija stvar je bila da je

nestala iz grada u kome ga je optužila i to verovatno zauvek.

A s njom je nestala i svaka nada da će Ben uspeti da dokaže svoju nevinost.

Bio je žigosan kao bandit i pljačkaš i jedino što je moglo da mu se dogodi ako ga uhvate u bekstvu je da ga obese. A vešanje nije ništa gore od ovog strašnog robijanja u kamenilomu, pomislio je.

I toga dana, kada je primio ono beznadežno pismo od Liz, radio je u samom kamenolomu na poslovima miniranja. Zvali su to „suvo miniranje” – naime, jedan od zatvorenika držao bi tešku ćuskiju zašiljenu na jednom kraju kako bi mogla da probije kamen. Posle toga bi drugi udarao jedan kraj ogromnim čekićem dokle god se u kamenu ne bi napravila rupa dovoljna da se u nju nabije drveni klin. Zatim je trebalo snažno udariti po klinu nekoliko puta i stena je pucala po svim žilama.

Toga jutra Ben je udarao po drvenim klinovima. Nimalo lak posao jer je čekić težio preko dvadeset kilograma, a udarci su morali da „padaju” u pravilnim razmacima. Čim bi samo jedan izostao, stražar sa bičem odmah bi prilazio pa bi usledila opomena, a najčešće i određena kazna.

U jednom trenutku Ben je visoko podigao teški metalni čekić ali ga nije spustio na klin, već se zatetu-

rao i pao na kolenu pored krupnog, mišićavog bandita, Vina Karneja.

Ovaj ga je hladno odmerio. Nije rekao ništa, ali ga je munuo čizmom u rebra.

– Hoćeš li da nam navučeš stražara na vrat, prokletniče? – procedio je ljutito.

Nije trpeo Bena, pogotovo kada je ovaj rekao kako zna da se njih dvojica, Vin i Loni, spremaju da pobjegnu, dodajući da sam želi da im se pridruži.

– Diži se, medeni – prosiktao je Karnej. – Ako Majler vidi, dojezdiće ovamo, a onda ga se nećemo rešiti pet dana – dodao je i još jednom ga šutnuo u slabinu.

Zaječavši od bola, Ben je u trenutku izgubio dah. Kada se povratio i za tren podigao pogled, video je da je jedan stražar krenuo prema njima.

S mukom se podigao na noge pokušavajući da se uspravi.

– U redu, Vine – prošaputao je ne dižući glavu. – Samo da znaš, idem sa vama u slučaju da još uvek nameravate da pobjegnute.

– Kasnije – promrmljao je Karnej i, primetivši stražara, hitro se okrenuo.

Za to vreme Ben se sasvim uspravio i otresao prašinu sa bluze. Polako ju je otkopčao i ugledao dugačak crveni trag od čizme na slabini. Kada mu je prišao stražar, s mukom se nacerio.

– Šta se ovde događa? – upitao je čovek u uniformi.

– Supleo sam se i pao, ser – odvratio je Ben.

Stražar se zvao Harou; bio je to visok, snažan mladić, tek prevalio dvadesetu. Nije bio grub prema njemu, niti ga je kažnjavao kao ostale zatvorenike. Po svemu sudeći, Ben mu se na neki način dopadao.

S druge strane, Harou se nije dopadao Benu. U zatvoru se pričalo da je patološki pohlepan, odnosno da posle dućeg ili kraćeg vremena uspeva da oduzme od zatvorenika svaku vredniju stvar i preseli je u svoje džepove. Naoko ljubazan, okrutno se ponašao prema robijašima i kažnjavao ih za sitnicu. Ben je znao da su takvi „čuvari” često bili prikriveni kriminilaci koji su takvim ponašanjem želeli da odagnaju svaku sumnju upravnika zatvora i svojih kolega.

Predosećajući da je Harou jedan od takvih, on je zaključio da bi bilo dobro zadobiti njegovo poverenje. Zato je uvek kada bi se našao nasamo sa njim, pravio nevino lice trudeći se da mu se dodvori koliko god je to bilo moguće.

– Šta je sa tobom, momče? – upitao je prilazeći. – Poslednjih dana sve češće padaš.

Ben se se osmehnu kao nevinašce.

– Mislim da sam zaista beznadežno trapav, ser. Teško se krećem po

ovom kamenu. Kao što znate, sve do prošle nedelje bio sam na nižim nivoima, ser.

– Hm... uvek ti nešto fali! Najlakše je bilo prebrojati novac kao kada si nekada radio u banci, zar ne? Ali šta ja tu mogu... Trebalo je da budeš pametniji... Uostalom, nikada nije kasno! – iscerio se Harou.

Ben napravi skrušeno lice.

– Šta sada vredi govoriti – kazao je tužno, praveći se da je stražareve reči shvatio kao prekor što je uopšte učestvovao u pljački.

Ali, ni mladić u uniformi nije bio naivan. Pogledao ga je iskosa i u jednom trenutku oči su im se srele. Obojici se učinilo baš kao da je u tom momentu kresnula varnica i odmah su naslutili da će još razgovarati o tom novcu.

– Mogu li nešto da pitam, ser? – zamolio je Ben.

Harou se ukočio i strogo ga pogledao, kao da je i držanjem hteo da mu da na znanje kako je dosta priče.

– Da čujem? – procedio je preko volje.

– Mislite li da za mene ne postoji šansa da se vratim na donju platformu?

– Ne. Ako si već poslat ovamo, bolje je da ovde i ostaneš. – Za to sigurno postoje neki razlozi – dodao je zvanično.

– Da, ser – složio se Ben bez pogo-
vora. – Kako vi kažete. Uvek ću poslušati vaše reči. Samo... nadao sam

se da ću možda moći da se vratim tamo... Hoću da kažem, moraću da se naviknem, mada mislim da će mi ovaj čekić slomiti ruke.

– I nisu ti potrebne. Novac više nećeš brojati... kada si tako tvrdoglav. Razmisli malo. Ja ti ne mogu pomoći ako to i sam ne učiniš.

– Pa kome onda da se obratim? Koga da zamolim, ser? Stvarno ću učiniti sve što vi kažete.

Harou se lukavo masmešio.

– Videću šta može da se uradi – dobacio je važno.

Benovo lice se ozarilo.

– Hvala vam mnogo, gospodine Harou. To je tako ohrabrujuće. Biću vam veoma zahvalan...

– I treba da mi budeš zahvalan, Snajli... i treba. Samo, prazne reči ne vrede mnogo.

Malo dalje od njih Karnej i Emerson su prekinuli sa radom i čekali da vide šta će se dogoditi.

Verovatno zbog toga, stražar je odjednom odmahnuo glavom i dodao službenim glasom:

– U međuvremenu sakupljaj ovo kamenje na gomilu i ne zabušavaj!

Ben je klimnuo glavom i prihvatio se posla. U tom trenutku nisu ga zanimali stražarevi razlozi. On je imao jedan cilj, a to je da što pre pobje odatle. A ako Harou poveruje u sva njegova nejasna obećanja kojih će, kako je rešio, biti sve više, to je njegova stvar. Neka plati svoju pohlepu.

Posmatrao ga je kako se udaljava prema grupi zatvorenika idući laganim korakom. No, svakog trenutka je zastajao i okretao se.

Ben primeti kako se Karnej cereka.

– Ti si odličan glumac, momak – dobacio mu je. – Samo tako nastavi. On je naša karta za izlazak odavde.

Ne rekavši ništa, Ben se okreće i nastavi da radi ono što mu je Harlou naredio.

II

Četiri dana kasnije Ben je bio prebačen na drugo radno mesto.

Više nije morao da radi na razbijanju velikih granitnih blokova, već je prebačen na niži nivo gde su se ti isti blokovi pripremali za transport.

I dok je radio razmišljajući o svemu što se dogodilo, prišao mu je Harou. Neko vreme ga je posmatrao kako radi, a onda sa smeškom upitao – Da li ti je ovde lakše?

Ben ispravi lađa koja su ga strahovito bolela. Lagano je obrisao znoj sa čela i prisilio sebe da se nasmeši.

– Da, sve je bolje. Mnogo vam hvala, mister Harou. Zaista ste bili ljubazni.

Stražareve oči se skupiše.

– Ima vremena za zahvaljivanje... – rekao je značajno. – Ima i načina...

Ben oseti grč u stomaku. Ipak, uspeo je da se savlada.

– Shvatam – rekao je pribrano.

Međutim, onda se dogodilo nešto što Ben nije očekivao.

Naime, Harou se odmakao nekoliko koraka, a zatim se naglo okrenuo i uperio mu cev puške u stomak.

Ben je bio zaprepašćen. I pre nego što je uspeo da shvati šta se dešava, stražar je zamahnuo kundakom i udario ga u stomak.

Udarac je bio strahovito snažan tako da snažno zateturao. Za trenutak je izgubio svest, ali se brzo povratio i boreći se da udahne vazduh.

– Zaboravio si ono „ser“, momče – rekao je Harou.

Samo je klimnuo glavom boreći se da uspostavi ravnomernije disanje. Kada mu je to napokon uspeo, lagano se podigao oslanjajući se na granitni blok i promucuo:

– Razumem, ser.

Stražar se zacerekao i klimnuo glavom. Sav važan, udaljio se gradištem šepureći se.

Držeći se za stomak koji ga je strahovito bolelo, Ben je pogledao okolo. Krajičkom oka video je kako ga Karnej i Emerson posmatraju sa vrha granitne stene.

Samo je uzdahnio i vratio se poslu, nezadovoljan što ga prate radoznali pogledi ostalih robijaša. Pritom se zakleo da će kad – tad osvetiti prokletom stražaru. Kad – tad: naduvenko će platiti bol i poniženje koje mu je naneo. Ništa mu neće vredeti

što su već postigli sporazum koji je trebao da mu otvori vrata tamnice.

Posle dva dana još uvek je osećao bol u stomaku. Bila je noć bez mesečine. Ben je ležao i razmišljao šta da uradi i kako da postupi, a da se bar do jutra primeti da ga nema.

Plašio se samo da ostali stražari nisu zaspali i da bi moglo da se desi da udarac kojim bi poslao Hauarda u carstvo snova bude neuspešan.

A tako je želeo da se što pre dokopa ključeva...

Za trenutak je zatvorio oči, a onda se iznenađeno prenuo: iz ugla ćelije u kome su se nalazili Emerson i Karnej dopiralo je tiho hrkanje.

– Kako su, dođavola, mogli već da spavaju? – promrmljao je sebi u bradu. – I šta sada da radim?

Doduše, on sa njima još nije imao nikakav definitivni dogovor. Čak šta više, uopšte se nisu složili sa njegovim planom za bekstvo. Ipak, učestvovali su u pripremama. Doduše, nisu mu to rekli, ali samo budala bi se pitao kako je premešten baš u njihovu ćeliju baš onog dana kada je sa stražarem bilo dogovoreno da krenu.

I ne samo da je on premešten u njihovu ćeliju već je i robijaš koji je bio sa njima prebačen na drugo mesto iako je u ćeliji bio još jedan prazan krevet. Znajući situaciju u zatvoru bio je istinski zatečen. Tako nešto bilo je prosto neverovatno.

Ben se okretao na ležaju razmišljajući šta da radi. Nije, smeo da bude glasan jer nije znao da li je Harou negde u blizini, a ova dvojica nisu reagovala kada ih je lagano prodrmusao i pozvao šapatom pa tako i sebe i onog drugog dovede u tešku situaciju.

Uzdahnuo je i lagano seo. Preostalo mu je samo da čeka. Znao je da će, čim se sve smiri, Harou doći u njegovu ćeliju kako su se i dogovorili. Tek tada mu je sinulo da se zato ova dvojica, Karnej i Emerson, tako brzo „zaspali”.

Trgao se kada je čuo kako koraci teških čizama odjekuju po kamenom podu hodnika koji je vodio između ćelija. Pretpostavljao je da su to Harou zajedno sa čuvarem tog bloka.

– Korneje! – prošaputao je Ben.

– Emersone! Mislim da dolazi!

Međutim, nije bilo nikakvog znaka da su banditi bilo šta čuli i hrkanje se nastavilo. Oh, bože, pa oni su zaista zaspali, konstatovao je sa užasom. Zato se uspravio na ležaju nameravajući da ustane i probudi ih.

Međutim, već je bilo kasno. Žuta svetlost lampe postajala je sve jača, dok su koraci u čizmama prišli sasvim blizu vrata. Kroz okovanu špijunku prepoznao je lice stražara Haroua koji je provirio u ćeliju. Čuo je kako je baš on nešto rekao čuvaru bloka i zadrhtao. Jasno je čuo zveket ključeva, a odmah zatim i ulazak jednog u bravu. Posle toga

je nastupio trenutak tišine, a onda su se koraci čuvara bloka izgubili negde duž hodnika.

Vrata su se otvorila i svetlost lampe obasjala je ćeliju.

Harou je ušao i smesta prišao Benovom ležaju. Lampu je zaklonio rukom kako njena svetlost ne bi probudila dva premorena robijaša koji su i dalje spavali i jednolično hrkali.

Harou se sagnuo i prodrmao Bena.

Karneji i Emerson se nisu ni pomakli.

– Ustaj i polazi sa mnom – prošaptao je stražar.

Ben se uspravio trepćući, nikako ne mogavši da se navikne na iznenadnu svetlost. U stvari, samo je želeo da se dobije u vremenu i da se ona dvojica konačno probude.

Pošto se to nije desilo, uzeo je svoje odelo i počeo zbunjeno da se oblači. Bio je svestan u kakavu nepriliku jer upao, ali u ovom trenutku ništa posebno mu nije padalo na pamet. Jer, dok je on ustajao, vratio se stražar bloka i stao iza Haroua posmatrajući šta se dešava.

Ben je po ko zna koji put bacio pogled prema Emersonu i Karneju. Međutim, sa te strane nije bilo pomoći koju je očekivao. I po prvi put je pomislio da su ga njih dvojica izigrali. Još jednom je pogledao u ugao: Karnej je nešto progundao i okrenuo se prema zidu, dok je Emerson i dalje mirno hrkao.

Drhteći celim telom, Ben se sagnuo i, praveći se da uzima čizmu, ispustio je na pod.

Harou ga je grubo udario po ramenu i zašištao

– Sve je u redu... ne brini!

Jedva se usuđujući da podigne glavu, Ben pogleda u drugog stražara. Na tren je pomislio da mu je plan propao. Sutra će ga osuditi na samicu, a to će biti kao da će ga osuditi na smrt. Opet je bacio pogled prema Emersonu i Karneju. I opet ništa. Kao da su mrtvi!

– Polazi! – naredio je Harou koji je video da se Ben uplašio. U glasu mu se osećalo čuđenje, verovatno zbog sporosti sa kojom se Ben spremao.

Potrajalo je još nekoliko trenutaka, a onda se stražar bloka pomerio u stranu i odmerio Bena koji je, teturajući se, izašao napolje. Kratko uzdahnuvši, Harou je krenuo za njim.

U tom času su reagovali Karnej i Emerson.

Prvi se iznenada odupro o zid ćelije pored svoga ležaja i svom snagom se bacio prema Harou. Pošto je imao čizme na nogama udarac je bio strahovit.

Hirou je samo tiho jeknuo i udario glavom o dovratnik.

Stražar bloka je reagovao munjevit: hitro se okrenuo i podigao pušku. Međutim, Emerson se sa svoga ležaja bacio kao mačka. U ruci mu je nešto blesnulo.

Stražar sa puškom se uspravio i pustio bolan krik koji je Emerson prigušio zgrabivši ga rukom za usta.

Mada je bio užasno iznerviran i zbunjen, Ben je reagovao munjevito: zgrabio je pušku koju je stražar ispustio i tako sprečio buku koja bi se stvorila da je oružje palo na kameni pod.

Doduše, to ne bi uznemirilo nikoga jer su se u blizini nalazili samo zatvorenici koji su, premoreni od teškog rada, čvrsto spavali u svojim ćelijama. I pored toga, Ben nije želio da ih bilo ko čuje.

Pogledao je napred i pri slaboj svetlosti primetio kako se Emersonova ruka ponovo podigla, a zatim se spustila na stražara. Nije spazio sečivo noža, ali je video krv koja je u širokom luku šiknula iz stražarevih grudi.

Ben je poznavao nož koji je bio u Emersonovoj ruci. Napravljen od komada testere za rezanje kamena bio je ubitačan za svaku žrtvu.

Bandit je spustio stražarevo telo na pod upravo u času kada se Harou nekako pridigao. No, Karnej je smesta priskočio i stražara koji se još uvek teturao udario nogom u bradu.

Harou je zakrkljao i pao na kolena obema rukama se držeći za bolno mesto.

Ben je nepomično stajao i držao pušku u ruci.

Emerson i Karnej su dobar i uigran tim, pomislio je. Reagovali su munjevito svaki je znao šta treba da uradi. Sada su obojica već držala revolvere koje su do malopre stražari imali za pojasom.

Zatim je Karnej prišao i iz Benovih ruku istrgao pušku. U dva – tri pokreta isprazmio je magacin na krevetu, pokupio metke i stavio ih u svoj džep. Onda je prišao ošamućenom stražaru i uhvatio ga za kragu. Bez problema ga je podigao i naslonio na zid. Gurnuo mu je cev puške pod bradu i zašištao:

– Sada me pažljivo slušaj, kučkin sine! Odvešćeš nas odavde, je li ti jasno? I pazi da to izvedeš kako treba. Nosićeš ovu praznu pušku. Naravno, stražari ne smeju znati da je prazna misliće da nas nekuda vodiš, da idemo pod stražom. Razumeš?

Harou je klimnuo glavom gledajući u stranu gde je stajao Ben.

Već sledećeg trenutka Karnej ga je raspalio pesnicom u stomak.

– Jasno? – ponovo je upitao trenuvši ga o zid.

Harou je ponovo klimnuo glavom i sa strahom razrogačio oči, teka tada shvativši da je na podu nepomično telo čuvara bloka. U istom trenu spazio je i Emersona koji je upravo podizao okrvavljeni nož.

– Pogledaj dobro ovaj nož za slučaj da ti nešto padne na pamet – procedio je bandit tiho. – Ovaj ovde je

pun, amigo – dodao je pokazujući revolver za pojasom.

Harou je izgledao kao da će svakog trenutka zaplakati.

– Šta hoćete da učinim? – pitao je.

– Da nas izvedeš odavde, druškanе. Prvo do dvorišta. I neka izgleda kao da nas vodiš u upravnikovu kancelariju.

– U ovo doba noći?

Karnej ga je ponovo udario.

– Aha! U ovo doba noći – ponovio je podrugljivo. – Pretpostavljam da si stražarima već objasnio da izводиš Snajlija. Jesam li u pravu?

Harou je ćutao.

– Onda neće biti problem da izvedeš svu trojicu, zar ne?

– Ja... ne znam... da li će... hoće li poverovati?

– To i nije važno – progundao je Karnej nestrpljivo. – Ove nedelje ti si komadant stražara. To si i čekao kako bi izvukao Bena. Ali, sada smo tu i mi pa moraš da se snađeš. Zato se mrdaj, prokletinjo, dok nisam naredio Emersonu da te probuši kao sito.

Uplašenog stražara su izveli u hodnik, a Karnej je zaključao vrata ćelije.

Dok su išli hodnikom bili su duboko svesni da su zatvorenici svih ćelija budni. Osetilo se neko komešanje, ali niko nije pustio glasa od sebe. Bilo je to nepisano robijaško pravilo: ako neko već pokuša da beži, ne treba ga ometati.

Karnej je još uvek nosio pušku i gurao Haroua ispred sebe.

– Ostavi nam ključeve, Vine – tiho je dobacio neko iz susedne ćelije.

Karnej je prišao i pružio ključeve ruci koja se promolila kroz rešetke.

– Moraćeš sam da se pobrineš oko otključavanja, amigo – dobacio je.

– U redu?

– Ne brini, Vine. Mnogo ti hvala – šapnuo je glas.

Lagano su nastavili hodnikom. U jednom trenutku Emerson je zgrabio Karneja za ruku.

– A šta ako izađu pre nego što i zbrišemo? Napraviće gužvu kao čopor divljih zveri. Hm... nije trebalo da im daš ključeve.

Karnej se kratko nasmešio.

– Ovo je ključ za glavni ulaz ili izlaz, ako baš hoćeš – odvratio je vadeći iz džepa poveći ključ. – Njega sam prvoga skinuo sa alke. Dakle, trebaće im dosta vremena dok ne shvate. Ah, ne verujem da će uspeti do sutra ujutru.

Emerson se zadovoljno iscerio dok se Ben prenuo. Shvatio je da je ovo igra koju igra svako za sebe ne vodeći računa o ostalima.

Kada su stigli do vrata Karnej zgrabi stražara za ramena i snažno ga prodrmusa.

– Ponašaj se kao da si gospodar situacije – kazao je. – I ukoliko budeš morao da razgovaraš sa nekim obavi to brzo. Ako ne slušaš... radiće nož. A uverio si se da to nije nimalo

prijatno – dodao je i zavitlao nožem tik ispred stražarevog lica.

Harou je stegao pušku i malo popravio uniformu. Odmerio je svu trojicu, ali mu se pogled najviše zadržao na Benu. U očima mu se mogla pročitati divlja, surova mržnja koja je pretila da eksplodira svakog časa.

Tada je Karnej otvorio vrata koja su vodila u dvorište.

Sa druge strane nalazila su se dvojica stražara sa puškama okrenutim nadole. Kao po komandi, obojica su se okrenula prema Harou i robijašima zainteresovano ih odmerivši.

– Trojica? – upitao je jedan stražar začuđeno. – Mislio sam da izvodiš samo Snajlija.

– Tako je. Ali sam otkrio ovu trojicu kako pokušavaju da izvade kamenje iz zida ćelije. Mislio sam da će upravnih hteti da porazgovara sa njima.

– Opa! – dobaci drugi. – Lepo društvo. A gde je But?

– Proverava ćelije.

Stražar je prihvatio objašnjenje i Harou je poterao svu trojicu dalje žureći da ih što pre izvede iz dvorišta.

– Bio si dobar, druškane – dobacio mu je Karnej. – Samo nastavi tako pa ćeš živeti dovoljno da proklinješ dan kada si pomislio da staviš šape na nešto što ti ne pripada.

Emerson se tiho nasmejao.

– Mislim da ga on već proklinje.

Prošli su pored glavnog bloka ćelija pa preko dvorišta, sve do dugačke i niske administrativne zgrade. Tamo je još uvek gorelo nekoliko svetiljki. Skrenuli su iza ugla prizemne zgrade.

– Kako misliš da prođeš pored nje ga, Karneje? – upitao je Harou, ubeđen da opasnost nije prošla i da su robijaši zagrizli zalogaj koji je prevelik za njih.

Ali, Karnej se samo nasmejao i uzeo petrolejku iz Benove ruke, ne ispuštajući stražara iz vida.

– Odvedi nas iza sledećeg ugla, Harou – naredio je stražaru koji se u trenu stresao osetivši hladnoću u banditovom glasu. Naime, slutio je da ga ne čeka ništa dobro, ali šta je mogao?

Kada su stigli iza ugla, i Karnej i Emerson su se okrenuli prema čoveku koji je vodio. I Ben je takođe stao, nervozno se osvrćući oko sebe.

– Daj mi pušku i opasač – naredio je Karnej i Harou ga je poslušao preko volje.

Karnej klimnu glavom i ispod oka osmotri okolinu. Zatim se okrenuo i pružio Benu pušku i šaku metaka.

– Napuni tu pušku, sinko – promrmljao je. – Moglo bi biti puškaranja.

– Hoćemo li se probiti napolje uz pomoć oružja? – upita Ben puneći pušku.

Karnej se nasmeja.

– Ne verujem das ćemo morati. Napravićemo malu uzbunu i dok stražari budu zauzeti, mi ćemo zbrisati. Ipak, mogli bi da se pojave problemi i zato budi spreman.

– U redu – odvrati Ben klimnuvši glavom. – A... kakva će to biti uzbuna?

– Nešto ovako... – iscerio se Karnej. Istoga trenutka zgrabio je petrolejku i zavitlao je tako precizno da je pogodila Haroua u glavu.. Stražar je kriknuo i pokušao da se izmakne, ali je već bilo prekasno. Rezervoar u kome se nalazio petrolej naprosto se rasprsnuo i čovek je bio „okupan” zapaljivom tečnošću.

Istoga trenutka buknuo je plamen. Harlou je jezivo zaurloao i potrčao po dvorištu. Izgledao je kao živa ljudska buktinja.

Pokušavajući da se spase i ugasi vatru, bacio se na zemlju i počeo da se udara šakama po celom telu.

– Sada – dobacio je Karnej užasnutom Benu. – Dok ostali budu pokušavali da mu pomognu, mi ćemo izaći odavde! Hajde, kreni momče! Šta čekaš?

III

Ben Snajli nije mogao da poveruje da se nalazi sa druge strane zatvorskih zidova. Sada je mogao da se uveri da je ono što su robijaši često govorili zaista bilo tačno: sa druge

strane vazduh je mirisao drugačije. Prosto nije mogao da shvati...

– Brže, prokletniče! – zašištao je Karnej i gurnuo ga tako jako da se zateturao i jedva održao ravnotežu. – Neće proći dugo, a oni tamo će otkriti šta se dogodilo. Sigurno će skupiti poteru i krenuti za nama.

Ben se ispravio i ćutke požurio. U tom trenutku zažalio je što je uopšte krenuo za njima. Međutim, do ovog trenutka su imali sreće i to, pre svega, što je Harou umro tako brzo.

Ben se osećao kako mu se stomak grči dok su prilazili glavnim vratima. Svi stražari na zidovima oko zatvora bili su iznenađeni i uzbuđeni zbog vrištanja zapaljenog Haroua. I svi su gledali samo na užasan prizor na sredini dvorišta. Naravno, nikome ni na kraj pamet nije padalo da zagleda u senku pored zida kojom su se provlačila ova trojica.

Kročivši napolje, pojurili su kroz mrak, što je moguće dalje od zatvora.

I Ben je je grabio kroz tamu, jer mu ništa drugo nije preostalo. Iako je bilo kasno za razmišljanje, on se ipak pitao da li je učinio pravu stvar. Jer, sada je prišio sebi jedno saučestništvo u ubistvu.

Tek tada se setio kako ga je Liz molila da ne čini nikakve gluposti, potpuno ubeđena kako će pronaći način na koji će dokazati njegovu nevinost. Pomenula je i Doka Holideja koji bi, kako je i sam Ben

verovao, jedini mogao da učini nešto za njega, ako je to uopšte bilo moguće.

Ali, Ben Snajli nije želeo da čeka. Jedino što je prigovarao sebi bilo je to što je dopustio da ga Karnej i Emerson uvuku u svoj plan. A zbog tog plana dvojica čuvara više nisu među živima.

Ali, on je bio slobodan. To je bila velika i značajna stvar, nešto najbolje što mu se moglo desiti. Bio je slobodan i mogao je mirnije da diše. Bar za sada.

O tome više nije želeo da razmišlja. U stvari, trenutno je morao da se pomiri sa mišlju da su ga ove ubice koje su sada trčale ispred njega, hladno iskoristile. Možda je trebao drugačije da gleda na stvari i on iskoristi njih.

Samo da se dokopamo sigurnosti, mislio je. I ja da se dočepam slobode. Posle ću poći svojim putem, a oni neka rade šta hoće, zaključio je. Nije želeo bilo šta da ima sa njima i znao je dobro da će biti bolje da ih oslobodi što pre. A kada se jednom dokopa Meksika ili nekog drugog mesta gde će biti siguran, nekako će pokušati da se poveže sa Liz.. Odseleće se makar na kraj sveta, venčaće se i nastojati da zaboravi sve ružno što mu se dogodilo.

Međutim, do tog trenutka trebalo je da protekne dosta vode velikom i moćnom Rio Grande. Međutim, sigurno je znao samo jedno: nije smeo

dozvoliti da ga ponovo uhvate. Ne, posle ova dva ubistva, obesili bi ga pored Karneja i Emersona koji kao hladnokrvne ubice nisu imali šta da izgube, dakle, ne bi prezali ni od novog ubistva.

IV

Trčali su preko ravnice kroz duboku senku koju su bacala okolna brda.

Benu se činilo da su trčali satima. Kada je Emerson naredio da stanu krv mu je bubnjala u ušima, a dah šištao kroz grlo. Trebalo mu je nekoliko minuta da dođe k sebi i načini bilo kakav pokret.

I baš kada su se sva trojica malo smirila... začuli su glasove.

U stvari, Karnej ih je čuo prvi. Hitro je podigao glavu, a zatim pružio ruku pred sebe kako bi Emersona i Bena upozorio da budu tihi.

Ben je načuljio uši i u daljini čuo nejasne glasove.

– Do đavola! – promrmljao je. – Potera?

Karnej se ružno iscerio.

– Pronašli su nas. Gotovi smo... Hajdemo!

– Kuda? – prošaputao je Ben. – Ne možemo pobeći psima i jahačima. Oni se neće zadržavati i tražiti tragove jer znaju da moramo krenuti u brda. Drugoga puta nemamo, zar ne? Zato...

– Polazi, proklet bio! – prosiktao je Emerson, grubo ga gurnuvši.

– Uspećemo da se izvučemo iz ovoga, ali ne ako budemo stajali i blebetali kao neke babe. – Hajde, za mnom! – dodao je autoritativno, poput čoveka koji zna kuda ih vodi.

Uskoro su stigli do strme kame-
ne padine uz koju su morali da se
popnu. Emersonu i Karneju bilo
je mnogo lakše nego Benu kome
je puška koju je nosio smetala pri
penjanju. No, nekako se snašao i
prebacio je na leđa potrudivši se da
stigne dvojicu koja su odmicala. No,
kada je stigao do vrha shvatio je da
se banditi nisu ni osvrnuli. Ipak, po
zvuku koraka mogao je da odredi
pravac kojim su išli i potegao iz sve
snage.

Uhvativši ritam, otkrio je da se
kreću uskom stazom koja se blago
spuštala naniže. Staza je prolazila
kroz neki potok: Ben je jasno čuo
pljuskanje vode od Emersonovih i
Karnejevih koraka.

Nije to glupo, pomislio je. Tako psi
neće moći da ih slede.

Tog trenutka se spotakao i pao
na kolena. Nije se odmah podigao,
već je nekoliko trenutaka ostao u
tom položaju kako bi se napio vode.
Za trenutak se osvrnuo oko sebe i
oslušnuo: pljuskanje vode se izgubi-
lo što je značilo da su banditi izašli
na obalu.

Podigao se i potrčao za njima. Tek
kada je stigao do jednog drveta na

sasvim okomitoj, visokoj obali uz
koju ni on, ni ona dvojica ne bi mogli
da se uspnu, ugledao je Emersona
koji je pokušavao da učini ono što
je njegov pajtaš već izveo: uhvatio
se za jednu granu drveta i lagano se
uspeo uz stablo, a onda se po dru-
goj, isto tako debeloj grani, lagano
spustio na obalu.

Znajući da je i pred njim taj za-
datak, Ben je uzdahnio i požurio
koliko god je više mogao. Ipak nije
mu bilo jednostavno da se popne na
drvo, ali je stegao zube i dohvatio
se grane. Naravno, nemalo se izne-
nadio kada ga je Emerson dotakao
rukom čim se spustio na zemlju.

– Pst! opomenuo ga je. – Ni reči.

Ben je ćutke klimnuo glavom i
oslušnuo. I zaista, bandit je bio u
pravu: negde sa leve strane čulo se
rzanje konja. Nekoliko trenutaka
kasnije, tamna silueta jednog muš-
karca ocrtala se na jasnom večer-
njem nebu osutom zvezdama.

– Spremni? – upitao je stranac.

– Aha... – promrmljao je Karnej.

Nonšalantnost u njegovom glasu
uverila je Bena da je Karnej još ra-
nije ugovorio ovaj sastanak. Tada je
osetio miris čili bibera i ljutog taba-
sko sosa. Čuo je kako šuška harti-
ja...

I da nije video, znao bi šta radi ovaj
stranac. Naime, prosipao je biber po
zemlji ispod drveta kako bi psima,
onemogućio dalje traganje, ukoliko
ih neko uopšte dovede dovde.

– Bar nekoliko dana psi neće biti u stanju da nanjuše trag – zacerekao se Emerson. – Nozdrve će im nateći kao krofne.

– Bolje ti je da ćutiš – zašištao je Karnej, pozvavši ih rukom da pođu sa njim.

Iza grmlja se nalazio mali kameni plato. Ben je jasno video senke nekoliko konja privezanih za drvo.

– Imamo samo tri konja, računajući i moga – rekao je stranac. – Hoćete li dvojica na jednom konju ili...

Nije rekao do kraja, ali je Ben smesta reagovao. Okrenuo je i podigao cev puške.

– Hoću konja za sebe – kazao je, i sam se iznenadivši mirnoćom svoga glasa. – Ne želim da me ostavite ovde prerezana grla.

– Nismo to ni mislili, momče – iskezio se Karnej. – Ja ću jahati sa tobom, Marčo.

– Hej, čekaj malo, Vine – kazao je čovek. – Ja sam svoje obavio i ne idem dalje sa vama. U proteklih mesec dana provodio sam ovde sa konjima svaku noć bez mesečine. Dakle, pokupite svoje konje i idite, momci.

– Penji se na konja, Marčo – naredio je Karnej glasom koji nije dozvoljavao prigovor. Onda je udario čoveka u rebra i Ben je čuo glasan jauk.

– Aha! Ovo u mojoj ruci je nož, Marč! Uradi kao što sam ti rekao i neće biti problema. Pokušaj da se

suprotstaviš i bićeš mrtav pre nego što kažeš „jao”.

– Ovde to nećeš uraditi jer bi pružio trag psima – odvrati neznanac.

– Možda, ali to ti neće pomoći. Penji se na konja, prokletinjo!

Marč je uzdahnio i uzjahao: Karnej je seo iza njega dok se Emerson popeo na drugog konja. Ben je dograbio uzde trećeg i vinuo se u sedlo držeći cev puške još uvek uperenu u onu trojicu. Nije im verovao.

Jahali su uskom stazom preko kamenja, sve dok nisu stigli do doline na kojoj je grmlje bilo češće. U daljini iza sebe čuli su dovikivanje, a zatim bolno urlanje pasa.

Bilo je jasno da su psi došli do drveta ispod koga je bio prosut biber.

A onda je iz daljine do njih doprlo nekoliko pucnjeva.

Emerson se nasmejao.

– Mora da su im psi poludeli – rekao je podrugljivo. – Izgleda da moraju da pucaju u njih.

Poterali su konje i požurili prema pustari.

Odjednom, Karnej je zaustavio konja i sjahao zajedno sa Marčom. Pred njima se otvarao mračan kanjon.

– Sačekajte ovde dok nas dvojica malo izvidimo – naredio je bandit i rukom pokazao prema kanjonu.

– Šta ćemo, do đavola, tamo unutra? – pobunio se Marč. – Nije trebalo da stanemo dok ne zađemo dublje u pustaru!

– Promena plana – rekao je Karnej kratko. – Ovde ćemo se odmoriti, ako mesto izgleda sigurno.

Dva čoveka su ubrzo nestala u tami dok im je nisko granje šuštal pod nogama.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se iz kanjona začuo krik. Posle nekoliko trenutaka Karnej se vratio sam.

– Niko ga neće pronaći – kazao je kratko.

– Zar si morao da ga ubiješ? – upitao je Ben.

– Naravno. On je znao sve naše planove, a to nije zdravo. Potkupili smo ga vrlo lako. Siguran sam da bi nas izdao kada vidi ucenu koja će biti raspisana za naše glave.

Ben je progutao knedlu.

– Evo, ja ne znam vaše planove i mislim da bi bilo najbolje da se sada rastanemo i krenemo svaki na svoju stranu. Vi možete i zajedno ako hoćete.

Karnej odmahnu glavom.

– Ne šali se, momče. Uхватili bi te dok lupiš dlanom o dlan, to je sigurno. A znaš dovoljno da bi mogao da ih uputiš našim tragom.

– Hoćete li i mene ubiti?

– Verujem da to neće biti potrebno, momče. Sada si sa nama i sam si duboko zaglibio.

– Tačno! Sada je to tačno. Ali ranije... Na sudu ste mogli da kažete da nisam učestvovao u pljački banke – kazao je Ben.

– Ha, ha, ha! – zacerekao se Emerson. – Pa ti misliš da smo budale? Da smo to rekli, oni prokleti zvezdosci bi počeli da tragaju za trećim čovekom i sve pokvarili! Ovako... Sada je drugačije. Lova je kod njega, ili bar na mestu gde smo je zakopali.

– Ili je troši na nekom lepom mestu i uživa u životu? – dobacio je Ben.

Karnejevo lice se smrači.

– Ako je tako, odmah može sebi da naruči opelo! No, ne mislim da je tako jer je novac još suviše „vruć”. Verujem da je tamo gde smo ga ostavili i zato nameravam da pokušim i odem za Teksas. U toj državi ima dosta dobrih mesta na kojima čovek može da se sakrije i sačeka dok vazduh ne postane čist.

– Nadam se da i mene uključuješ u te planove – dobacio je Emerson mirno.

Karnej se zlurado isceri.

– Naravno, tako nešto ne treba ni da pitaš, Loni. Nego, hoćeš li i ti sa nama, momče?

Ben se lecnu.

– Ne znam... Zašto želite da budem sa vama? Šta ću vam ja?

– Ko kaže da želimo, druškane? Samo imam dobru volju da te povedem, pa pretpostavljam da namera-vaš da pođeš.

Ben kratko uzdahnu. Naravno, on nije imao nikakavog udela u ubistvima koja su se dogodila oko njega, ali ova dvojica to nikada ne bi rekla.

Kao što ni na sudu nisu kazali da nije bio sa njima... I šta da radi? S jedne strane nije želeo da ih ljuti, a sa druge... Slutio je da će pokušati da ga se oslobode čim im ne bude potreban...

A onda mu je odjednom sinula misao koja mu se učinila spasonosna.

Šta ako bi uspeo da se dočepa opljačkanog novca, vrati ga vlastima i usput im isporuči obojicu bandita? Tako bi na najbolji način dokazao svoju nevinost i mogao da nastavi normalan život. Oženio bi se sa Liz i sve ovo zaboravio kao da se nikada nije dogodilo.

– U redu – rekao je najzad, trudeći se da zvuči potpuno mirno. – Idem sa vama.

– Onda krenimo! – dobacio je Karnej zadovoljno.

V

Dok Holidej je raskrilio leptir – vrata restorana i ušao u malu prostoriju ispunjenu sa nekoliko stolova prekrivenih čistim, belim stolnjacima. Još nije bilo vreme ručku i restoran je bio prazan, osim jednog stola za kojim je sedela mlada žena bujne plave kose skupljene u punđu koja se jedva nazirala ispod svetlozelenog šešira. Kada je Holidej ušao ona je pogledala prema vratima i ustala. Idući prema njoj, zapazio je da je visoka, vitka i izuzetno građena.

– Ja sam Džon Holidej – predstavio se učtivo. – Pretpostavljam da ste vi Liz Morgan.

– Da, ja sam gospođica Morgan – odvratila je devojka sedajući.

– Hvala vam što ste došli, jer inače ne znam kome bih se još mogla obratiti.

Holidej je seo i tek sada imao priliku da bolje osmotri svoju sagovornicu. Odmah je video da se radi o lepoj mladoj ženi blago duguljastog lica, punih rumenih usana, prćastog nosa i smaragdno zelenih očiju. Na prvi pogled mu se svidela i nije žalio što je došao.

– Čemu treba da pripišem čast što ste me pozvali ovamo, mis Morgan? – upitao je svojim zvučnim baritonom.

– Bojim se da ću morati da budem opširna, mister Holideje, ali u dve reči vam mogu kazati da mi je potrebna vaša pomoć. U stvari, ubeđena sam da mi samo vi zaista možete pomoći.

Holidej je podigao obrvu i osmehnuo se.

– To je vrlo laskavo, mis Morgan, ali ne verujem da je sasvim tačno. Nisam nikakav čudotvorac i sve što mogu ja, mogu i drugi. No, dobro, možete li mi reći šta je u pitanju?

– Velika nevolja, mister Holideje. Naime, radi se o mom vereniku koji je u velikoj... u smrtnoj opasnosti. Ko zna... možda je već i mrtav – dodala je šapatom.

– Možete li mi pobliže reći šta se dešava? – upitao je Dok obzirno.

– On je... pobegao je iz zatvora sa... sa još dvojicom kažnjenika.

Dok se u trenu namršti.

– To je dosta nezgodno, mis. I sami znate da odbegli zatvorenici baš i nemaju neku perspektivu. Oni...

– Znam – prekinula ga je devojkica.

– No, stvar je u tome da je on nevin. Osuđen je za delo koje nije učinio, a sada će stradati ni kriv ni dužan.

Dok rezignirano uzdahnu: svi tvrde da su nevini, da su žrtve nečije zablude i nepravde. Ipak, potrudio se da bude obziran.

– Greške su uvek moguće, ali i prilično retke, gospođice. Na osnovu čega tvrdite da je vaš verenik nevin?

Liz je iz tašne izvadila komad papira i pružila ga Doku.

– Pročitajte – kazala je kratko, a onda, čim je Holidej ponovo podigao pogledao, dodala – Vidite, žena sa kojom je... u onoj kući... moj verenik bio te noći, sada konačno potvrđuje ono što smo mi već znali: da je lagala na sudu i da je moj Ben nevin. Hmm... i sama kaže da je bila primorana na tako nešto zbog svojih razloga i čoveka koga je volela.

– To sam pročitao, samo... Možete li da mi objasnite malo detaljnije?

– Naravno, to sam i htela. Dakle, sećate li se suđenja povodom pljačke banke u Hauardu, mister?

– Čitao sam nešto o tome. Desilo se... pre nekoliko meseci.

– Pre pet. Opljačkana je banka u Hauardu i odneto je petnaest hiljada dolara, Međutim, kradljivci su uhvaćeni i osuđeni. Jedan od njih bio je Ben Snajli, moj verenik.

– Ah, sada se sećam! – prisetio se Dok. – To je onaj koji je tvrdio da ima alibi, a onda se ispostavilo da ga nema. Zabavljačica sa kojom je navodno bio je to porekla.

– Tačno! A sada ste pročitali njeno priznanje što dokazuje da je govorio istinu.

– Da, zaista interesantno. I vi sada želite to da dokažete?

– Naravno.

– I pored toga što će se potvrditi da vam je verenik bio neveran?

– To me ne zanima – kazala je i čvrsto stisnula vilice. – Čujte, mister, nemojmo se lagati. Svi znamo kakvi su muškarci. I oni najbolji i najpitomiji odlaze ponekad u takve kuće, zar ne? Ben nije nikakav izuzetak... Ja ga volim i mnogo mi je važnije da nije pljačkaš i ubica... i naravno, da ostane živ. A on je, eto, zapao u novu nevolju.

Dok klimnu glavom.

– U vrlo ozbiljnu nevolju.

– Svesna sam toga – kazala je devojkica. – Ali, učiniću sve da ga spasem.

– To neće biti nimalo lako – komentarisao je Holidej. – Prvo, mora se sprečiti da ne nastrada u bekstvu,

a s obzirom da znam kakve su pote, to će biti strahovito teško, gotovo nemoguće. A pogotovo što je u društvu dvojice kažnjenika.

Devojka nervozno skloni uvojak sa čela.

– Znam, ali ipak verujem da se nešto može uraditi.

Holidej je naglas razmišljao.

– Još jedna stvar, mis. Dakle, ako je vaš verenik nevin što se može zaključiti iz pisma, ko je onda treći čovek? On je na slobodi i verovatno zato Lili ne sme da svedoči. O njemu ne znamo ništa, ali sam gotovo siguran da će učiniti sve da bi sprečio otkrivanje istine. I konačno, gde je ta devojka, ta Lili? Na ta pitanja nemamo odgovore, što znači da će zadatak koji ste postavili pred sebe biti izuzetno težak.

– Zato sam želela da razgovaram sa vama. Vi mi možda možete pomoći.

– Ja? – osmehnuo se Holidej krajem usana. – Tu vam više može pomoći policija, tačnije rečeno, neki uporan i vešt čovek...

– Ko? – zapitala je Liz Morgan žustro. – Ne znam nikoga ko bi se mogao meriti sa vama, mister Holideje. Vi ste moja jedina nada.

Dok odmahnu glavom.

– Ne, nemoguće... Za prekosutra imam zakazanu veliku partiju pokera koja može potrajati... ko zna koliko dugo. Posle toga možda, ali...

– To će biti kasno. Ben do tada može poginuti – kazala je, a onda zamišljeno dodala – Vidim da moram poći sama i pokušati da ga pronađem.

Dok je oštro odmeri.

– Nemojte ni da pomišljate na tako nešto! Ovo je ogromna zemlja prepuna opasnosti. Osim toga, ko zna kuda su begunci krenuli.

Devojka planu, a njene smaragdne oči zasjaše odlučnim sjajem.

– Ali ne mogu da sedim skrštenih ruku! Pa moraju se negde pojaviti, zar ne? Trebaće im hrane, vode... Ah! – iznenada se prenula – nisam vam rekla ono najvažnije. Spremna sam da vam bogato platim!

Holidej se osmehnuo – Gospođice Morgan, to što kažete...

– Hiljadu dolara! – prekinula ga je Liz.

– Novac me ne privlači, gospođice. Ako budem mogao, ja ću za nekoliko dana poći za vama. Ipak, mislim da je najbolje da se obratite federalnoj policiji.

– Hvala na savetu, ali to sam već pokušala. Uostalom, za to sada nema vremena. Ja odlazim, a vi mi se pridružite ako hoćete – dodala je i značajno ga pogledala. – Nagrada i dalje stoji.

Ustala je i nadmoćno se osmehнула.

Dok je smatrao da nema smisla da je više ubeđuje.

I bio je u pravu. Liz Morgan je bila uporna, ali pre svega tvrdoglava devojka koja nije lako odustajala od svog nauma.

VI

Gradić Hauard nalazio se na manje od sto milja jugozapadno od Džalsburga. Iako neveliko mesto, bio je značajan poslovni centar pošto se nalazio na raskrsnici mogih puteva koji su vodili kroz stočarske predele Kolorada.

Zbog toga su i obe banke koje su se nalazile u gradu uvek imale pune sefove: naime, svake subote u grad su se slivale reke kauboja sa obližnjih rančeva koji su trošili novac, zabavljali se i lumpovali. Tu je bilo i mnoštvo raznih stranaca, skitnica i avanturista koji su na svakom mestu tražili priliku za laku zaradu. Zato su vlasnici saluna već u petak uveče odnosili pazar u banke koje su važile kao najsigurnije u Koloradu.

Mir u gradu bio je rezultat rada šerifa Presa Altona, inteligentnog i hrabrog čoveka srednjih godina, brzog na revolveru i veštog u upotrebi pesnica. Bio je veoma učtiv, ali odlučan prema svima tako da su ga građani i kauboji poštovali, mada ga ovi drugi baš nisu voleli.

Uvek ozbiljan i tih, Pres Alton je toga jutra bio posebno zabrinut. Mahinalno je odgovarao na pozdrave građana, neprestano razmišljajući

o sadržini telegrama koji mu se nalazio u desnom džepu. U njemu ga je US maršal Hardiman iz Korset Krika obaveštavao o odbeglim robijašima iz Džalsburga. „Sa sigurnošću poznati“, pisao je Hardiman, „opljačkali rančersku kuću u vašoj oblasti i verovatno se kreću prema Hauardu. Organizujte poteru i obaveštavajte me o svemu”.

Pres Alton je ponovo opsovao. Prokleti Karnej i Emerson, zašto su pošli baš ovamo, pitao se. No, bilo je dobro što je u naređenju pisalo da se organizuje potera. On je baš to i nameravao da uradi. I ne samo to...

Požurio je da crkve koja se nalazila na uglu Glavne i Rančerske ulice i povukao uže zvona pred vratima.

Čekao je i povremeno zvonio dobrih pet minuta. Konačno su se vrata otvorila i pred njim se pojavio iznenađeni sveštenik.

– Šta se dogodilo, šerife? – upitao je.

– Moramo da sakupimo sve ljude na jedno mesto i ja mislim da je ovo najbolji način – odgovorio je.

– U redu, u redu – odgovorio je zbunjeni sveštenik. – Izgleda da vam se veoma žuri.

I zaista za nekoliko minuta mali plato ispred crkve bio je gotovo pun. Šerif zadovoljno klimnu glavom i podiže ruku da stiša žagor.

– Žao mi je ako sam nekoga uznemirio, ali želeo sam da se sakupite što pre. Dakle, da kažem o čemu se

radi – rekao je Alton bez okolišenja i u nekoliko rečenica ispričao šta piše u telegramu koji je dobio od saveznog maršala.

– Za svu trojicu je raspisana ucena od pet hiljada dolara, po dve za Karneja i Emersona i hiljadu za onog mladog momka, Bena Snajlija. Bilo bi lepo podeliti taj novac, ali je lepše sprečiti te bandite da još nekoga opljačkaju i ubiju. Dakle, ima li nekoga ko hoće sa mnom?

Ljudi su počeli da mrmljaju, tiho komentarišući i dogovarajući se.

– Koliko mislite da ćemo biti odsutni, šerife? – upitao je bakaln Coleman. – Dan, dva ili...

– Verovatno nedelju dana. Ako ih do tada ne uhvatimo, vraćamo se. To će značiti da su promenili pravac.

Ponovo se začuo žagor i Alton spazi kako jedan broj žena koje su došle za muževima odlučno odmahuje glavama.

– Slušajte! – povikao je. – Ta tri čoveka su hladnokrvne ubice! Silovali su jednu ženu tamo, u Fleg Endžu – izrekao je laž sa namerom znajući da će samo na taj način slomiti otpor žena.

– Izvinjavam se što sam govorio tako otvoreno, ali smatram da je moja dužnost da vam predočim činjenice. Mislim da niko od vas ne želi da se ta trojica pojave u ovom kraju i počnu da pljačkaju i siluju.

To je bilo dovoljno. Igrao je na njihov strah za bezbednost žena i dece

i bio je u pravu: ljudi su počeli da se javljaju i on je znao da će dobiti svoju poteru. Šta više, imaće dovoljno ljudi da zbriše Emersona i Karneja sa lica zemlje. Šteta samo za onog mladog momka Snajlija, ali on će morati da plati svoju neopreznost.

VII

Benu Snajliju bilo je dosta društva Emersona i Karneja. Polako je počeo da shvata koliko je bio glup što se upustio u tako ozbiljan poduhvat sa ovom dvojicom. Sada je znao da je trebalo da se okrene i ode još onog trenutka kada su nožem ubili zatvorskog stražara. O onom drugom da i ne govorimo: svaki put kada bi sklopio oči video bi Haroua kako gori kao buktinja...

Zbog svega toga, iako daleko od zatvorskih zidina, on nije osećao slobodu. Uostalom, između prave slobode i njegovog sadašnjeg statusa postojala je velika razlika. Za njim je izdata poternica, a do sada raspisana i ucena za glavu. Biće označen kao ubica poput Karneja i Emersona. Ljudi će se mrštiti kada se bude pominjalo njegovo ime.

Jedino što je sada mogao da učini bilo je da iskoristi prvu priliku i nekako se odvoji od te dvojice. Oni su za ovo vreme dok su bili ubekstvu, već izvršili nekoliko napada na usamljene rančeve. Benu je bilo važno što u tim prepadima niko nije bio

povređen, ali je znao da je to samo pitanje vremena. Karnej je bio nemiłosrdan i ako mu se neko bude suprotstavio, neće razmišljati.

Kako je vreme prolazio, sve manje je sumnjao da će uspeti da povрати novac i krivce privede šerifu. Postajao je sve mračniji sluteći da se približava trenutak kada će se razračunati i sa njim samim.

Zato je odlučio da pobegne čim se sledeći put budu negde ulogorili i spremili da zanoće. I zaista, kada su iste večeri seli oko logorske vatre i večerali, ćutke su popili kafu, a onda se kao po komandi, spremili za spavanje.

Vreme je prolazilo i svuda okolo je vladala tišina.

Ben Snajli se uspravio na svom ležaju, ne skidajući pogled sa bandita uvijenih u ćebad. Čuo je njihovo ravnomerno hrkanje i zaključio da ih je uhvatio prvi san. Nije mu bilo ni na kraj pameti da bi mogli da se pretvaraju.

Zato je lagano ustao, obuo čizme i skliznuo u senku obližnjeg grma, pokušavajući da se što više udalji od vatre koja je još slabo tinjala. U stvari, želeo je da se dokopa konja koji su pasli kržljivu travu u blizini. I kada im se približio, uzeo je sedlo sa gomile i bacio ga ne leđa najbližeg, tiho psujući kada se životinja okrenula na stranu i zarzala.

Osetio je kako ga obliva znoj. Počeo je da umiruje konja, a onda se

iznenada ukočio osetivši kako mu se hladna revolveraska cev zabila u leđa.

– Nekuda si pošao, momče? – upita Karnej nemarno.

Ben se okrenuo. Naravno, bio je dovoljno pažljiv da drži ruke podalje od pojasa sa revolverom.

– Polako, druškane! – upozorio ga je Karnej. – Ostavi tog konja i lepo se vrati u logor. Loni je pristavio lonče za kafu i voda verovatno već vri.

Ben se bez reči okrenuo. I zaista, kada su se približili sada rasplamsalnoj vatri, Emerson je kuvao kafu.

– Ja... ja sam mislio da spavate – promućao je zapanjeno.

– Naravno da si mislio – nasmejao se Karnej i grubo ga gurnuo napred. U isto vreme primetio je da mu je kolt nestao iz futrole.

Emerson se nacerio.

– Dakle, vratio si se, momče. Kakvu kafu voliš? Vruću i slatku kao što je tvoja devojka?

Ben je zuruo u njega ne shvatajući šta govori.

– Crnu ili beli kafu? – ponovio je Karnej i oba bandita se grohotom nasmejaše.

On je sedeo i ćutao posmatrajući dlanove koji su krvarili. Naime, kada ga je Karnej gurnuo, dočekao se na ruke i posekao na oštrome kame-nje pored vatre.

– Hteo si da brisneš, ha? – dobacio je Emerson.

Ben je zaustio da porekne, ali je istog trena shvatio da to nema nikakvog smisla. Zato je rešio da bude iskren.

– Ovaj... hteo sam – odvratio je mirno.

– Znači, ne sviđa ti se u našem društvu?

Slegnuo je ramenima pazeći da ih ne razdraži.

– Pa... hm... ne volim ubijanja. I, verujte mi, nisam sposoban za takav život.

– To ti verujemo – dobacio je Emerson. – Imali smo prilike da vidimo tvoju hrabrost...

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Emerson je usuo kafu u tri lončica i jedan pružio Benu.

Prihvatio je osećajući užasnu napetost. Očekivao je da će ga sada ubiti.

– Kuda si nameravao da brisneš? – upitao je Karnej.

– Ne znam ni sam... Do nekog sigurnog mesta odakle bih mogao da se javim svojoj verenici.

– Zaista? Da, da... sećam se. O toj dami si stalno pričao Džalsburgu. Ali, mislim da nisi mnogo mudar, momče. Zar ti nije palo na opamet da će neki predstavnik zakona motriti baš na tvoju verenicu? Pa nisu ni oni tako naivni! Pratiće svaki njen pokret, gledati sa kim se sastaje i čekaće. Čekaće da joj se ti javiš. Ili možda ona treba da te sačeka na nekom drugom mestu? Veruj mi da neće napraviti ni korak, a da neki

prokleti zvezdonosac to ne registruje! O tome nisi razmišljao, ha?

Ben ga je zbunjeno odmerio.

– Moram priznati da nisam razmišljao na taj način, Vine.

– Bolje bi bilo da počneš. Pokušaj samo da joj javiš gde si i bićeš u kamenolomu pre nego što se osvestiš.

Karnejev glas je odjednom otvrdnuo.

– Zato ćemo, za svaki slučaj, biti pored tebe kako ne bi počeo da „vežeš” o nama.

– Nije mi bilo ni na kraj pameti. Čutao bih.

– Ma nemoj mi reći – podsmehnuo se Karnej. – Takav si heroj? Hmm, čisto sumnjam...

– Ali ja zaista ne znam kuda ste se uputili – pokušao je da se opravda Ben.

– Znaš dovoljno da bi mogli da nas pronađu – progundao je Emerson i pogledao u Karneja. – Valjda i sam shvataš da nam on više nije potreban, Vine.

Ben zaustavi dah. Da li je to trenutak koga se plašio? Bojažljivo je posmatrao čas jednog, čas drugog osećajući strahovitu napetost.

Karnej je spustio lonče sa kafom i počeo da zavija cigaretu. Tek kada je povukao prvi dim, promrmljao je – Ne znam ni sam...

– Do đavola, Vine! Mi mu ništa ne dugujemo – nervirao se Emerson.

– Jeste da nije opljačkao banku, ali... bio je baksuz. Sada nam samo smeta i otežava beg. Zato predlažem

da ga sredimo i nastavimo put bez komplikacija. Njegov leš ćemo sakriti na skrovito...

Ben je najzad izgubio živce. Naglo je povukao ruku i pljusnuo vrelu tečnost Emersonu u oči. Dok je vraćao ruku nazad, svom snagom je raspalio Karneja po bradi baš u trenutku kada je on posegao za oružjem.

Istoga časa podivljali Emerson mu se bacio na leđa: pod njegovom težinom Ben se bez glasa srušio na zemlju, a bandit za njim. Za to vreme, Karnej je već uspeo da se pridigne, pritrči im i snažno šutne Bena po licu. I Emerson je uspeo da se pridigne, pokušavajući usput da dohvati poveći kamen.

U istom trenu Karnej ga je čvrsto uhvatio za ruku.

– Šta, dođavola...

No iznenada je zastao ugledavši izraz Karnejevog lica.

– Šta je? Šta se desilo? – upitao je mnogo tiše.

– Konji! – prošaputao je bandit zapanjeno. – Izgleda da idu kanjonom.

Obojica su skočila na noge i povukla Bena. Odmah zatim začuo se konjski njisak, a onda i jasan topot.

Sva trojica su se ukočila u mestu i osluškivala: topot kopita i rzanje konja postajali su sve glasniji.

– Ima ih prilično – šapnuo je Emerson.

– Prokleta potera! – opsovao je Karnej, zgrabio revolver i sa nekoliko snažnih zamaha nabacao zemlju

na vatru koja je dogorevala. – Brzo! – dodao je. – Ako hoćeš da se izvučeš, bolje je da pođeš sa nama, budalo!

Bena nije trebalo dugo nagovarati. Mada nije želeo da ostane u društvu bandita, nije mu se dopadala ni ideja da postane meta nekom od članova potere. Zato je potrčao za dvojicom bandita koji su već uzjahali konje. Samo nekoliko sekundi kasnije i on je bio u sedlu.

Karnej je okrenuo konja prema uskom prolazu između stena i zadržao se samo toliko da doda Benu njegov revolver i pušku.

Nisu prešli ni celih pedeset jardi, a potera je proletela ivicom kanjona.

Ben je podigao glavu i jasno video njihove siluete koje su se ocrtavale na zvezdanom nebu. Ocenio je da ih je oko dvadesetak. U rukama su imali puške.

– Raznesi ih u komade! – čuo se iz tame neki oštar glas. Odmah zatim puške su zapraštale.

Banditi su bili iznenađeni. Trebalo je nekoliko sekundi da shvate da ih je potera prepoznala i napala svim snagama. Onda su i oni počeli da uzvraćaju. U jednom trenutku Ben je krajičkom oka spazio kako Karnej i Emerson iznenada skreću ulevo, prema nečemu što je on mislio da je čvrst kameni zid.

Požurio je za njima i prišavši bliže, ugledao uzan procep u steni. Pomislio je da će tu samo privremeno da se sklone od potere. Međutim, kada

je i sam ušao u raselinu, shvatio je da je to nešto više od procepa.

Iznenada, iz tame su izletela dva jahača; instinktivno je podigao pušku ali nije pritisnuo obarač. Shvatio je da ga nisu primetili jer se nalazio u gustoj tami koju je stvarala ogromna senka.

Zaključivši da će proći još neko vreme dok im se oči ne naviknu na tamu, on je rešio da reskira. Sve ili ništa, pomislio je, zategao uzde i kao strela poleteo pravo na dvojicu nezvanih gostiju.

Iznenadeni, ljudi su uplašeno ustuknuli; u međuvremenu, Ben je zamahnuo puškom levo i desno i oba jahača su pala na zemlju, ostajući da leže bez svesti. Ne verujući da je imao toliko sreće, hitro se vratio nazad i poterao konja kroz uzani procep. Tog trenutka se začuo glas koji je i malopre izdao naređenje:

– Opkolite ih! Uхватите ih i ne puštajte da nam sada pobegnu! Setite se ucene, momci! Pet hiljada! Daću vam i svoj deo, samo ih uhvatite!

Ovaj je odlučan i hrabar, a to ne valja, zaključio je Ben, jedva se provlačeći kroz uski procep. Odjednom je osetio kako je pod kopitama konja zaškripao pesak. U istom času izašao je iz uskog prolaza i ugledao potok. Onda je sa svoje desne strane spazio neki pokret i njegova puška se u magnovenju okrenula tamo.

– Hej, smiri se, to sam ja – čuo je Emersona, Naravno, bio je tu i Kar-

nej. Obojica su mu prišli, a on je, ipak, još čvršće stegnuo pušku.

– Do đavola! Obavio si odličan posao, momče – promrmljao je Karnej tiho. – Dobro si sredio onu dvojicu.

– Mislim da ti sada stvarno nešto dugujemo, momak – dodao je Emerson.

Ben je ćutao. Jahali su preko peska koji je prigušivao topot kopita, a zatim prešli potok. Sa druge strane nalazilo se gusto grmlje.

– Da li je ovo put za Teksas? – upitao je.

– Još ne – odgovorio je Karnej.

– Imamo još dosta ovakvog terena pred sobom. Nego, jesi li prepoznao glas onog šerifa koji je predvodio poteru, Loni? – dodao je obrativši se Emersonu.

– Da, naravno da jesam – odvratio je ovaj cerekajući se. – Zove se Pres Alton. Prljavi kučkin sin!

– Tako dakle? Pobrinućemo se za njega pre nego što krenemo za Teksas. Važi?

– Naravno!

Zašli su među grmlje i ubrzo nestali sa mesta na kome su odzvanjali zvuci potere.

VIII

Kada na vratima kancelarije pojavila senka, šerif Pres Alton podigao je pogled sa papira na svom stolu. Shvativši da je posetilac žena, lice mu je dobilo mnogo blaži izraz.

Stajala je na vratima, a sunce koje je dopiralo spolja obasjavalo ju je tako da nije sasvim dobro video lice. Ipak, znao je da posetiteljka nije odavde, da je strankinja.

– Dubro jutro, gospođice – rekao je ljubazno. – Mogu li nešto da učinim za vas?

– Možete – rekla je oštro, lupkajući se po čizmi kratkim korbačem.

– Moje ime je Liz Morgan i pokušavam da pronađem svog verenika, Bena Snajlija. Znate – dodala je nešto oštrije – htela bih da ga pronađem pre nego što ga neka potera ne ubije da bi se dočepala nagrade raspisane za njegovu glavu.

Alton ju je ćutke posmatrao, ali to je nije zbunilo. Mirno ga je pogledala pravo u oči očekujući njegovu reakciju. Što se šerifa tiče, on je najzad klimnuo glavom pokazujući joj da sedne na stolicu preko puta njegovog stola. Još neko vreme su se nemo posmatrali, a onda je on, ipak, progovorio.

– Hvatanje odbeglih zatvorenika je posao zakona, gospođice Morgan – rekao je. – Mada, moram priznati da poštujem vašu zabrinutost za vereničkovu sigurnost. Ali mislim da ne bi trebali da se mešate u to.

Liz isturi bradu.

– Kao što sam vam rekla, Ben je moj verenik, šerife. Čula sam da je malo nedostajalo pa da ga pre neki dan uhvati potera koju ste vi predvodili.

– To je tačno – odvrati Alton smrkuto.

– Ljudi su mi rekli da je bilo pucnjave – nastavila je uporno. – Mogli ste da pogodite i Bena pored one dvojice.

Šerif je slegnuo ramenima.

– Gospođice, morate da shvatite da su za mene važne poternice koje su izdale vlasti ove zemlje. A one doslovno kažu: „Živi ili mrtvi”.

Liz napući usne.

– Ja svog verenika želim živog, šerife. I zato sam pošla da ga tražim.

– Ništa vam ne vredi, čak i da ga nađete. On će visiti, gospođice. Kao što vidite, to je već odlučeno...

– Ali ja imam dokument kojim mogu da dokažem da on nije učestvovao u pljački banke, da je osuđen nevin.

Alton je zažmirio.

– Dokument? Kakv dokument?

– Onaj iz koga se vidi da Ben nije kriv.

– Ne znam kakav bi to dokument mogao biti – prokomentarisao je šerif pogledavši je ispod oka. – Na sudu je sve razmotreno.

– Stvar je u tome što je svedokinja lagala. Bila je zastrašena i nije mogla drugačije. Sada mi je priznala da je Ben bio kod nje, tako da nije mogao učestvovati u pljački. Dalje, ima mesta za reviziju procesa.

Šerif pogleda devojkicu pokušavajući da sredi misli.

– To je, možda, istina, gospođice Morgan. Možda mu je zaista učinjena nepravda. Ali, u ovom trenutku on je odbegli robijaš. Beži u društvu

dva okorela zločinca, a to su činjenice koje će uzeti u obzir svaki predstavnik zakona. A da li vaš verenik zna za vaše dokaze?

– Ne, ne zna. Zbog toga želim da ga pronađem pre nego što mu se nešto dogodi – dodala je, ljuta što šerif nije pokazao više interesovanja za ono što mu je saopštila. – To znači da moram da ga pronađem živog – kazala je kao da hoće da naglasi koji joj je jedini cilj.

– I šta hoćete od mene? Već ste čuli da sam ih izgubio tamo, na severu, u oblasti kanjona. Bila bi potrebna čitava armija da ih pronađe u toj divljini. Tamo čovek može daniima da se vrti u krug. Zato vam savetujem da ne krećete. To nije preporučljivo mesto ni za muškarca, a kamoli za jednu krhku ženu.

Odmerio je pogledom, a na usnama mu je zaigrao neprijatan, dvosmi-slen osmeh.

– Nije vaše da ocenjujete šta je za mene, a šta nije. To je moja stvar. Vaše je da mi pomognete. Vi ste šerif i to je vam dužnost.

On se trže.

– I šta ja to mogu da učinim za mladu damu?

– Možete li da mi date mapu oblasti koju ste malopre pomenuli?

Šerifove oči se suziše.

– Moj vam je savet da se vratite u Džalsburg i sačekate dok neka potera ne uhvati vašeg verenika.

Treba pustiti da se stvari razreše zakonskim putem.

– Zakon? A šta ako padne u ruke lovcima na ucene? Mislite da bi mu oni dali priliku da dokaže da je nevin?

Alton uzdahnu.

– Gospođice Morgan, ako već posedujete dokument koji pokazuje nevinost vašeg verenika, mislim da bi trebalo da se obratite nekome sa više uticaja. Taj će se potruditi da se stvari da potreban publicitet. U tom slučaju se može dogoditi da sve dopre do vašeg verenika i on se odluči da napusti onu dvojicu bandita i mirno se preda. To bi mu znatno olakšalo položaj.

– Da, ako bi imao priliku da tako nešto sazna.

Liz je shvatila da više nema razloga da se ubeđuje sa šerifom.

– Postoji li neka zemljišna agencija u gradu? – upitala je ustajući.

Alton je takođe ustao i prekorno odmahnuo glavom.

– Vidim da ste zaista rešeni da pronađete put do ovih kanjona...

–... gde je Ben viđen poslednji put, zar ne?

– Aha. Dakle, ipak ću vam pokazati taj predeo na mapi i nacrtati najbolji put kojim možete da stignete do tamo. Ali, ne nadajte se da ćete ga naći, mis. Kada nije uspela moja potera, nećete ni vi.

– Ali ću bar pokušati – dobacila je Liz energično.

– U redu. Dobro pogledajte ovu mapu na zidu.

Posle desetak minuta Liz Morgan je napustila šerifovu kancelariju sa parčedom hartije uruci.

Šerif je ostao da stoji na vratima posmatrajući je dok je išla prema gradskoj štali. Zamišljeno je prevukao rukom preko brade i nabrao čelo. Zatim se okrenuo i vratio za sto.

– Pa, videćemo, mlada damo – prošaputao je tonom koji nije obećavao ništa dobro. – A videćemo i šta ćemo učiniti sa Lili. Ona mora začepiti usta... zauvek.

Međutim, ni devojka ni šerif nisu primetili jednog prašnjavog čoveka zaraslog u bradu. Neznanac je bio obučen u staro kožno odelo. Nosio je široki pojas na kojem su se nalazila dva nisko prikačena revolvera.

Stajao je iza jednog drveta na drugoj strani ulice i pratio svaki devojčin korak.

IX

Igra je trajala više od dvadeset časova ali oči kockara i dalje su bile budne kao na početku partije. Karte su nečujno klizile po mekoj zelenoj čoji, a goli žetoni i novčanice selile su se od igrača do sredine stola, a odatle na gomilu ispred Doka Holideja. Jedan po jedan, igrači su se povlačili odustajući od pokušaja da povrate izgubljeni novac. Na kraju

je naspram Doka ostao samo Džordan, profesionalni igrač koji je igrao više srcem nego razumom i koji je hteo da dokaže da je moguće pobediti čuvenog kockara. Iako je izgubio već oko pet stotina dolara, nije ni pomišljao da odustane.

Partija koju su igrali samo njih dvojica približavala se kraju.

– Ful dama – izustio je sa neskriivenom radošću, uveren da Holidej ovoga puta sigurno gubi.

– Kare osmica – parirao mu je Dok hladno i mirno raširio karte po stolu.

Džordan je zaprepášćeno zurio u karte, a onda sa zlobom odmerio Holideja na čijem licu su se primećivali prvi znaci umora. Sporim pokretom ruke Dordžijanac je privukao hrpu novčanica i počeo da ih slaže na gomile. Kada je završio, skupio je karte i pogledao svog protivnika.

– Idemo li dalje?

Pre nego što je Vik Džordan uspeo da odgovori, čovek pored šanka viknuo je – Svinjarija! To je prava svinjarija!

– Varalica! – usledio je drugi povik. – Niko ne mora sve vreme da dobija, a ne vara! Treba ga...

Ali nije završio rečenicu. Holidej se okrenuo i presekao ga pogledom.

– Šta bi trebalo? – upitao je lede-nim glasom.

– Ti si varalica! – povikao je čovek i za trenutak pogledao u Džordana. U tom trenutku prišao mu je i drugi sa

očiglednom namerom da ga napadnu zajedničkim snagama.

Naravno, njemu nisu promakle njihove ruke koje su krenule nadole. Shvatio je da su u pitanju Džordanovi ljudi i da neće oklevati da pucaju. Ruka mu se pružila kao zmija zvečarka i niklovani „linkoln” bljesnuo je pri mutnoj dnevnoj svetlosti. Pucnji su se stopili u neprekidnu grmljavinu i već sledećeg trenutka oba Džordanova čoveka grčila su se na podu, pogođena u rame. Njihovi revolveri skliznuli su im iz ruke, a da nisu ispalili nijedan metak.

Posle grmljavine nastala je tišina u kojoj su se čuli samo poluglasni uzdasi divljenja. Iz uglova, ispod stolova, sa balkona i iz sporednih prostorija izašli su zaprepašćeni posmatrači i zurili u Holideja. Džordan je stajao sa strane, sav zelen u licu. Nijedan plan mu se nije ostvario tako da je ispao dvostruki gubitnik.

Ništa ne govoreći, dao je znak ljudima koji su s mukom poustajali i pošli za njim. Na samim vratima sreli su šerifa Kalagana.

– Kakva je to gužva, Džordane? – upitao je čuvar zakona.

– Pitaj onog tamo – procedio je ljutiti igrač pokera i gnevno izašao.

Šerif je pogledao ka gomili okupljenoj oko Holideja i pošao ka njima. Naravno, Džordžijanac ga je

video ali obratio mu se tek kada se Džordan udaljio.

– Imam svedoke da sam pucao u samoodbrani, šerife. Jedini mi je greh što ih nisam pobio, ali sledeći put im to ne gine – rekao je mirno.

– Neće biti sledećeg puta, Holideje.

– Mister Holideje – popravio ga je Dok.

–... mister Holideje – ponovio je šerif – jer ćete vi iz ovih stopa napustiti grad. Ovde ne trpim izgređnike bez obzira na razloge – dodao je Kalagan energično.

– Da to nije malo preterano, šerife? Da ste rekli sutra ujutro, još bih se i složio. Ali iz ovih stopa... to ne bih mogao da prihvatim – dodao je Dok odmahujući glavom.

Kalagan se namrštio.

– Dobro, neka vam bude, ali do tada neću da čujem da ste opet nešto napravili.

Dok je klimnuo glavom dajući do znanja da se slaže i polako izašao. Bližilo se predvečerje i on je duboko udahnuo prohladan vazduh koji je dopirao sa okolnih brda. Ovaj grad mu više nije bio interesantan i nije mu bilo žao što će ga napustiti. A onda... mogao je poći da potraži Liz Morgan. Ta devojka je pokazala iznenađujuću energiju i hrabrost i zaslužila je da joj neko pomogne.

Zašto da ne, pomislio je. Konačno, obećao joj je da će poći za njom.

X

Liz Morgan je odlučila da prenoći na obali malog potoka koji je presecao oblast kanjona.

Nije znala da li je to bilo daleko od mesta na kome je potera presrela grupu begunaca. Ali, imala je neki čudan osećaj da sa ovom mapom koju joj je nacrtao šerif Alton, nije sve u redu. Sve dosad ona je išla putem koji joj je on ucrtao i tako stigla do ovih gudura gde na kame-nitoj podlozi nije mogao da se pro-nađe nijedan trag.

Dakle, preostalo joj je samo da se kreće po instinktu, a ni sama nije znala koliko na njega sme da se osloni. Obilazila je jaruge, išla kroz šikare i žbunje, pa čak i pre-tražila nekoliko pećina. Naravno, nigde nije bilo nikakavog traga pa joj je postalo jasno da se izgubila, odnosno, da se našla na pogrešnom mestu, uprkos mapi. Ili možda baš zbog nje.

To saznanje ju je prilično uznemirilo. Za trenutak je prebacila sebi što se lakomisleno upustila u ovu avanturu i već pomislila da se vrati. Međutim, pomisao da bi Bena mogao naći neko pre nje ulila joj je novu snagu. To se nije smelo dogoditi. Ben ne bi mogao da bira i verovatno bi potegao oružje. Tako bi se zaglibio još više...

Konačno, bar imam vode, pomislila je gledajući u potok. Ako bude sledila njegov tok, kad – tad će izaći iz oblasti kanjona.

A kada jednom izađe odatle, ozbiljno će porazgovarati sa šerifom Altonom koji ju je uvukao u sve ovo. Samo bi idiot mogao da nacрта ovakvu mapu, zaključila je, ponovo se pitajući zbog čega je jedan čuvar zakona to učinio.

Glasno je uzdahnula i požurila da ispeče slaninu, još uvek razmišljajući o Altonu. Naime, što je duže razmišljala o situaciji u kojoj se našla, sve više je zaokupljala misao da je šerif namerno prevario.

Završila je večeru i zamotala se u ćebe. No, tek što je legla pored vatre osetila je kako joj niz kičmu klize hladni žmarci. Ni sama ne znajući kako, odjednom je osetila da je nije sama.

Malo se pridugla i čvršće stegla pušku. Načuljila je uči i... već sledećeg trenutka vetar je do nje doneo jasan zvuk konjskih kopita. Znači, negde u blizini nalazio se jahač i to jahač koji je obilazio oko njenog logora.

Pogledala je prema mestu gde se nalazio konj i zadrhtala ugledavši nepomičnu siluetu životinje kako je podigla glavu i načuljila uši. Nedugo zatim konj je zarzao kao da nekoga očekuje.

Ne čekajući više ništa, Liz je odbacila pokrivač sa sebe i otkotrljala se

u tamu čvrsto držeći pušku u rukama.

Odahnula je našavši se u zaklonu jedne stene, još jače stegla pušku, ni za tren ne skidajući pogled sa logora. Nije više čula topot pa je pretpostavila da se jahač zaustavio.

Neko vreme vladala je tišina, a onda je ponovo začula topot kopita. Izgledalo je da ovoga puta jahač dolazi pravo u logor. Onda je njen konj ponovo zarzao; odmah zatim, sa druge strane se začulo rzanje kao odgovor, ali je smesta prigušeno. Kao da je neko stavio ruku konju na gubicu, pomislila je. Stegla je pušku kada je ugledala tamnu siluetu koja se pojavila među stenama. Lagano je je podigla oružje na rame i nanišnila. Naravno, nije povukla oroz. Htela je da upozori jahača i obavstiga da joj je na nišanu kada se za tren ukočila.

Šta je to, pobogu? Pa jahač kao da leži na konju, zaključila je i za trenutak se izdigla da bi sve bolje videla. Ovoga puta nije bilo sumnje: pred njenim očima nalazio se osedlan konj bez jahača.

U času kada je to shvatila, začula je šum iza leđa. Hitro se okrenula i povukla obarač. Međutim, metak je odleteo daleko u stranu jer je jedna snažna ruka zgrabila je pušku i gurnula je u stranu. Već u sledećem trenutku Liz je pred sobom ugledala lice čoveka obraslog u bradu. Držao joj je ruku kao kleštima pa je

nemoćno raširila prste i ispustila oružje.

U jednom trenutku poželela je da ga udari i pokuša da se otrgne. Ali, čelični stisak se još malo pojačao tako da je jauknula od bola.

– U redu je, u redu je... – ponovila je tiho. – Zaista nemam nameru da se bijem...

– Tako je već bolje, devojko – iscerio se neznanac.

Ali, već u sledećem trenutku ona je podigla oslobođenu ruku i zarila mu nokte u lice. Tog istog trenutka njegova snažna pesnica pogodila ju je tačno u bradu. Učinilo joj se da joj je nebo eksplodiralo pred očima; glava joj je poletela unazad i u sledećem trenutku je izgubila svest.

Kada je došla k sebi, osetila je otužan ukus krvi u ustima.

Ležala je tačno na onom mestu na kome je i pala, a kada je pokušala da podigne glavu morala je da jaukne. Shvatila je da logorska vatra ponovo gori svom snagom.

Pored vatre, na „njenom” kamenu, sedeo je onaj bradonja i sipao sebi kafu. Bio j visok, grubog lica i duge sede kose vezane širokom trakom.

– Hoćeš li kafe? – upitao je primitivši da se osvestila.

Nije mu odgovorila, već je polako ustala trljajući bradu koja ju je još uvek užasno bolela.

– Ko ste vi? – upitala je sa mukom.

– Zovu me Silver – odvratio je pokazujući svoju srebrnkastu kosu vezanu trakom.

– Dobro, dobro. Više bih volela da znam zbog čega ste me napali. Šta želite? – dodala je radoznalo.

– Želim da budeš sa mnom, Liz Megan.

Izbezumljeno se trgla i pogledala ga kao da ne veruje u ono što je čula.

Čovek se grohotom nasmejavao.

– Ne brini, nisam mislio na taj način. Pogrešno si me razumela, devojko.

– Ali kako... Odakle znate moje ime? – zapitala se.

– Postoji mnogo načina da čovek sazna ono što ga interesuje – rekao je ozbiljno.

Sada se već malo ohrabrila.

– Ipak mi niste kazali kakve veze vaše interesovanje ima sa mnom? – upitala je.

On je lagano srknuo kafu i počeo da zavija cigaretu. Zamišljeno je gledao negde u tamu odbijajući jednake kolutove dima. Nije se ni okrenuo kada je ustala i pošla do mesta gde su joj se nalazili puška i pištolj.

– Ostavi to! – rekao je opominjućim glasom, i dalje tobože koncentrisan samo na cigaretu.

– Ko ste vi i šta hoćete? – ponovila je pitanje, samo ovoga puta mnogo nervoznije.

On se osmehnu.

– Kažem da si me pogrešno razumela; ne zanimaš me ti lično i zato ni ne pomišljaj da ću ti nešto uraditi.

– Pa... šta onda hoćete? Nikada vas nisam videla i ne poznajem vas.

– Naravno da me ne poznaješ. Mogla si čuti o meni, ali nisam iznenađen ako nisi. Nemam običaj da se svuda predstavljam i govorim svoje ime ili zanimanje.

Liz se namrštila.

– Vaše zanimanje? Šta hoćete time da kažete?

Podigao je glavu i odmerio je. Oči su mu izgledale kao dve žeravice u tami i ona se i nehotice stresla.

– Ja sam lovac na ucene – rekao je bradonja tiho i jednostavno kao da je to najprirodnija stvar na svetu.

Liz u prvom momentu nije shvatila. Sekunde su prolazile i... tek onda je razumela smisao njihovih reči.

– Vi tragate za Benom – rekla je polako i vrlo razgovetno.

– I Karnejem i Emersonom – dopunio je.

– To je krvav novac – odvratila je prezrivo.

Bradonja slegnu ramenima,

– Pet hiljada dolara? Mislim da su vredni malčice prolivene krvi i nešto malo prezira.

– Nadam se da će vaša krv biti prolivena, mister.

Samo je odmahnuo rukom.

– Naravno, i to će se dogoditi jednoga dana, ali sada... sigurno ne.

Devojka se potpuno oslobodila.

– Ako vam se žuri da ga uhvatite, slobodno možete da krenete. Ja nemam pojma gde se Ben nalazi.

On odloži kafu i ljutito uzvрати – Mislíš da to nisam shvatio, gusko! Do đavola, jahala si po ovim brdima kao pijani kauboj koji posle pijanke ne može da pronađe put kući.

– A zašto ste me onda napali? – upitala je ljutito, shvativši da je bradonja prati još od grada. – Od kakve bi vam koristi mogla biti?

– To se nikada sasvim tačno ne zna. – promrmljao je. – Ali, imam običaj da koristim sve što mogu kako bi ostvario svoj cilj.

– Ne razumem...

– Kako ne razumeš? Pa taj momak je tvoj verenik, zar ne? Ja sam ubeđen da ću ranije ili kasnije naći njihov trag. Sve je samo pitanje vremena. Dobro je što sada oni imaju slabu tačku, a ta slaba tačka si ti. Kada te imam moći ću sa njima da se pogađam. Tvoj momak sigurno ne bi dozvolio da se njegovoj verenici nešto dogodi, zar ne?

Tek tada, Liz je shvatila kako je svojom nepromišljenom odlukom da sama krene u potragu, napravila grdnu pogrešku. Ipak, savladala je uzbuđenje i, nastojeći da joj glas ne zadrhti, mirno upitala – Mislite li da će ona druga dvojica dozvoliti Benu da se pogađa sa vama? Pa ja njima ne značim baš ništa. Radije bi pustli da me ubijete.

– Može biti. Ipak, biće mnogo svađe oko svega, a tu su mogući svakakvi obrti. Osim toga, tebe ću vezati negde na čistinu tako da možemo dobro da te vidimo. Naravno, u žurbi neće biti oprezni tako da ću im se privući sa leđa.

– Vi ste potpuno ludi. To je đavolski opasno, mister.

– Ja sam navikao na opasnost. Prihvatam svaki rizik i uvek mi se na kraju isplati. Inače, imao sam sličnih iskustava i uvek mi je uspevalo. A sada dosta priče i ne spavanje! Polazimo pre nego što sunce izađe.

Liz oseti kako je nešto guši.

Naime, bilo joj je jasno da se Silver neće truditi da Bena i onu dvojicu pohvata žive. Ubiće ih hladno kao da otresa pepao sa cigarete, ne osetivši pri tome ni trunku griže savesti.

S tim mislima je legla upirući pogled u zvezde.

Brada ju je još uvek jako bolela.

XI

Lagano jašući glavnom ulicom Hauarda, Dok je mogao da oseti napestost koja je vladala gradom. Na trotoarima nije bilo mnogo ljudi, a oni koji su stajali pred vratima radnji i kuća, nisu izgledali kao da stoje tu bez razloga. U stvari, činilo se da su okupljeni u neke organizovane grupe koje rešavaju nešto veoma ozbiljno.

Nekolicina zainteresovanih za tren se pojavila na prozorima i zainteresovano ga odmerila. Izgledalo je kao da se pitaju ima li on veze sa nečim što ih je u tom času posebno interesovalo.

Svi ti znaci govorili su mu da ovde nešto nije u redu. Naime, u gradu se moralo nešto dogoditi i ljudi su se još nalazili pod uticajem toga.

Malo je ubrzao i zaustavio konja ispred gradske štale, ali tamo nije bilo nikoga. Okrenuo se levo, desno, ali uzalud. A onda je sam rasedlao svog vernog Miga i istrljao ga gužvom sena. Zatim ga je smestio u boks i bacio mu nešto zobi.

Potapšavši ga po sapima u znak pozdrava, uzeo bisage u kojima se nalazila i lekarska torba od krokodilske kože od koje se nikada nije razdvajao.

Lakim korakom ponovo je izašao na ulicu obasjanu suncem.

Prešao je nekoliko metara i zastao osvrnuvši se oko sebe; nigde se nije nogla videti ni živa duša. Za onih desetak, petnaestak minuta koje je proveo u štali činilo se da je ulice počistila neka džinovska metla.

Onda mu je pogled odlutao u pravcu crkve i učinilo mu se da je vidio priliku koja je žurno zamakla u crkveno dvorište.

– Hm... ovde se stvarni nešto dešava... – promrmljao je jedva čujno nastavljajući prema šerifovoj kancelariji.

Bio je iskreno iznenađen kada je za pisaćim stolom ugledao čoveka sa zvezdom. Naime, iz iskustva je znao da se šerif uvek nalazi tamo gde je najopasnije. Sada to nije bio slučaj: čuvar zakona je sedeo za stolom i proučavao neke poternice.

Kada je Dok ušao, brzo je podigao glavu i pažljivo ga odmerio, iskreno iznenađen neobičnom strančevom elegancijom.

Mora da je neki besposleni kicoš, zaključio je Pres Alton posmatrajući čoveka u blistavo beloj košulji, elegantnom, tamnom odelu, sa „kalifornija” šeširom i kravatom boje vina. Zato je ispitivački začkiljio i neljubazno promrsio – Šta hoćete?

Dok je spustio bisage na jedni stolicu, palcem gurnuo obod šešira i upitao – Možete li mi reći šta se to ovde dešava, šerife?

Alton je podigao obrve; činilo se da ga je iznenadilo ovakvo strančevo ponašanje. Naime, umesto da govori zašto je došao, ovaj postavlja pitanja!

– Mnogo ste radoznali, stranče – odvratio je. – Slušajte, niste baš izabrali najbolje vreme za dolazak. Dakle, ako ste samo u prolazu savetujem vam da smesta produžite dalje. A ako ovde imate neki posao kažite mi o čemu se radi. Inače, ja sam šerif Alton.

– Onda ste vi čovek koga tražim – odvratio je Dok učtivo. – Ja sam Dok Holidej.

Alton se namrštio.

– Hm... čini mi se da sam negde već čuo to ime. Da... sigurno jesam... Vi ste verovatno onaj kockar i luralica o čijem potezanju revolvera se pričaju bajke? Jesam li u pravu? – dodao je iskrivivši lice u podrugljivu grimasu.

Dok se potrudio da ostane miran.

– Da, pričaju se bajke – potvrdio je ironično. – No, sada to nema veze sa onim što mene zanima.

– A šta vas zanima? – upitao je Alton nerstrpljivo.

– Pokušavam da pronađem devojku po imenu Liz Morgan koja...

Nije završio rečenicu videvši da se šerif iznenađeno trgao.

Zato je otpuhnuo dim i osmotrio ga kroz spuštene trepavice.

– Izgleda da nešto nije uredu, šerife?

Altonovo lice bilo je potpuno crveno.

– Šta želite od Liz Morgan? – upitao je umesto odgovora.

– Već sam vam rekao da pokušavam da je pronađem, šerife – odvratio je Dok lagano. – A šta želim od nje, to je moja stvar. To zakon ne zabranjuje. Da li ste je videli?

– Da. Video sam je pre nekoliko dana. Bila je ovde u prolazu. Tražila je svog verenika koji se nalazi u društvu profesionalnih ubica.

Kuda je krenula?

– Odjahala je u oblast kanjona. Taj kraj je prilično gadan... Pokušao

sam da je odgovorim od puta i rekao da sve zajedno nema nikakvog smisla. No, nije htela da me sluša... – dodao je čuvar zakona i slegnuo ramenima.

Dok je osetio kako postaje sve napetiji. Ovakve situacije bile su mu više nego poznate. Odmah je bilo jasno sa šerif ne želi da kaže sve što zna...

– Izgleda da se nešto dogodilo? – upitao je posmatrajući sagovornika ispod oka.

– Pa... mislim da jeste.

– A šta to? I otkud znate?

– Pre dva dana nekoliko momaka sa obližnjeg ranča projahalo je kroz oblast kanjona tražeći zalutala goveda. U jednom malom procepu udaljenom od puta, ali na obali potoka, pronašli su ostatke logora.

– I... – dobacio je Dok nestrpljivo.

– Okolo su se videli znakovi borbe, a bilo je i malo krvi po kamenju.

Čak su pronašli i jedan kolt marke „Smit i Veson”.

– Tako dakle? Šta vi pretpostavljate?

– Pa, izgleda je neko napao Liz u logoru, a zatim je poveo sa sobom. Ili je možda zakopao njeno telo na neko mesto gde ga još nismo pronašli.

Dok je mirno odmeravao Altona. Vesti su bile loše i potpuno verovatne. No, što se tiče čivara zakona bilo mu je jasno da je ovaj šerif jedna obična vucibatina!

– Da li ste sigurni da su pronađene stvari njene?

– Narano da sam siguran – odvratio je važno. – pa ona je jedan dan provela ovde i mnogi ljudi su je videli. Ona je...

Odjednom je prekinuo, a pogled mu se zaustavio negde iza Doka, malo dalje na ulici. Video je da se grupa ljudi uputila ka njemu.

– Kako to da samo vi niste prisustvovali sastanku građana?

Međutim, šerif je ignorisao to pitanje i brzim korakom izašao na trem želeći da dočeka ljude koji su se uputili ka njemu.

Dok je odjednom osetio da se sve to ticalo njega... ili Liz Morgam. Zato je i sam izašao na trem i stao pored šerifa. Osmotrio je grupu koja je prilazila i odmah zaključio da u njoj nema žena. One su stajale nešto dalje, ispred cekve i tiho razgovarale.

Ljudi su zastali ispred trema, a krupan, garav čovek sa keceljom oko pasa istupio je napred.

– Prese – obratio se šerifu – održali smo sastanak i doneli odluku.

Alton je ćutke čekao. Izgledao je veoma smireno. No, Doku nije promaklo da je s vremena na vreme stiskao ruke u pesnice.

Kovač je ponovo osmotrio svoje sugrađane kao da od njih traži podršku. Onda se opet okrenuo prema šerifu.

– Tražimo da podneseš ostavku.

Dok koji se u međuvremeno naslonio na stub, nemalo se iznenadio videvši izraz olakšanja na šerifovom licu. Ne čekajući ni trena, Alton je skinuo zvezdu sa grudi i bacio je tačno pred kovačeve noge.

– Imate moju ostavku – prokomentarisao je kratko. – Pokupiću svoje stvari i za sat vremena napustiti grad! – dodao je ljutito i okrenuo se želeći da se vrati u kancelariju.

– Zašto si to učinio, Prese? – upitao je berberin Stivenson. – Da nije pronađena ona mapa, sigurno ne bismo razmišljali o toj devojci... a ni o tebi.

Dok se trgao osetivši da se dešava nešto važno. Uhvatio je Altonov pogled pun mržnje kojim je presekao Stivenzona.

Šerif se nakašljao i ponovo krenuo prema kancelariji. No, ovoga puta naleteo je na Doka.

– Skloni se, kicošu – progundao je Alton.

– Neću. Doduše, ne znam šta se ovde dešava, ali mi je savršeno jasno da ima neke veze sa Liz Morgan. Upravo to želim da znam.

Uz gadnu psovku, Alton je zamahnuo pesnicom želeći da ga odgurne. No, Dok se na vreme izmakao.

– Ne volim kada se neko ponaša nepristojno, a naročito ne na javnom mestu – rekao je i odgurnuo Presa koji se nesigurno zateturao i izleteo na ulicu.

Gomilom je prostrujao žagor dok je Altonova desna ruka pala na dršku revolvera. No, zaustavio se u pokretu kada je video da se, poput neke čarolije, u Dokovoj ruci našao revolver; crni otvor zjapio je kao čeljust neke divlje životinje. Bled kao krpa, dojučerašnji šerif je ćutke vratio kolt u futrolu.

– Ja sam Dok Holidej – rekao je – i tražim Liz Morgan. Čuo sam da je u okolini vašeg grada pronađen njen logor sa tragovima krvi. Možete li mi reći kakva je to priča o mapi?

Posle nekoliko trenutaka tišine, kovač je istupio napred.

– Tu mapu smo pronašli u njenom logoru. Pretpostavljamo da ju je devojka izgubila u borbi. Mapa je bila nacrtana na poledini jednog starog Altovog pisma. U tome je cela priča, razumete?

– Ne baš...

– Pa, svako ko bi se kretao po toj mapi izgubio bi se u kanjonima i verovatno umro od gladi dok ga neko ne bi pronašao. Neću da kažem da ju je šerif namerno poslao pogrešnim putem, ali ako već nije znao da crta...

– Izgleda da si mnogo prepredeniji nego što izgledaš? – dobacio je Dok sada već bivšem šerifu. – Šta si to imao na umu? Zašto si poslao Liz Morgan u sigurnu smrt?

– Bah, ne preterujte, Holideje. Samo sam hteo da dam dobru lekciju toj uobraženoj šmizli: da se po-

muči nekoliko dana i vidi da stvari nisu tako jednostavne. Toj devojci je zaista trebalo uliti malo razuma u glavu.

– Misliš? I baš si se ti dosetio kako to treba da se uradi?

Alton slegnu ramenima.

– Pa, bila je prosto nedokazana.

– Zar nijednom nisi pomislio da bi je tvoja „lekcija” mogla odvesti u smrt?

– Ne znam ni sam. Tih dana sam bio strahovito besan: oni prokleti robijaši izmakli su mi kada sam već pomislio da su uhvaćeni. A onda se pojavila ona da traži njihovu maršurtu – kazao je i besno odmerio ljude. – Trebalo je da izrešetamo one bitange! Ali, vi ste sve upropastili! Obični ste slabići, svi do jednog! Zbog vas su pobegle one ubice! Obojica su pobegla i...

– Nisu bila dvojica nego trojica, Alton – ispravio ga je Dok. – Zaboravio si na Bena Snajlija.

– Nisam zaboravio. Samo nisam hteo da ga mešam sa ovom dvojicom.

– Polako, polako, Prese – pobunio se Stivenson. – Psuješ nas zbog onih bandita, a neka sam proklet ako znam zašto? Nas si poturio obećavajući nam nagradu, čak i svoj deo. Znači, nije ti stalo do novca. A mi smo omanuli, nismo dobili nagradu i... sve je u redu. Zašto se ti sada buniš? Valjda ti nije toliko stalo do slave?

Međutim, Alton uopšte nije obraćao pažnju na kovača.

– Kada se ta prokleta devojka pojavila, bio sam rešen da joj ništa ne dam – nastavio je da priča obraćajući se Doku. – No, bila je toliko drska i bezobrazna da me je stvarno iznervirala. Zato sam joj nacrtao onu mapu, ali sam rešio da posle dva – tri dana odem po nju. Časna reč, nisam mislio ništa loše!

– A šta sada, kada se nešto loše ipak dogodilo, mister? – dobacio je Dok nervozno, sluteći da se Alton pretvara i da nije nimalo naivan.

– Da, loše se završilo – složio se Stivenson.

„Šerif” se munjevito okrete.

– Zaveži, ti berberska pijavice! – uzviknuo je.

Stivenson je ljutito stisnuo usne ne znajući šta da odgovori. No, u razgovor se ponovo umešao kovač – Još jedna stvar, Prese... Kako si znao da će banditi da logoruju baš u onom kanjonu? Poslednji put su primećeni miljama daleko, a ti si nas odveo onamo, baš kao da si imao zakazan sastanak.

– Da, da... prilično zaminljivo pitanje – složio se i Holidej.

Alton je shvatio ozbiljnost situacije proklinjući u sebi Doka Holideja. Da se on nije pojavio sve bi se završilo mirno. On bi se naljutio i tobože vratio zvezdu, a onda bi ga ljudi molili da se vrati. Naravno, ne bi pri-

mio izvinjenje i odjahao bi iz grada. Ovako...

– Nešto su te pitali, šerife? – dobacio je Dok.

– Šta tu ima da se kaže? Imao sam neko čudno predosećanje... Do đavola, šta bi drugo moglo da bude? A oni su morali da budu u tom kanjonu jer je to najskriveniji deo u celoj oblasti.

– Dobro, to može da se prihvati – oklevao je kovač razmišljajući. – Međutim, još jedna stvar ostaje nejasna, Prese. Pa ti nisi ni na trenutak zastao da pogledaš kanjon. I ko je onda kukavica? A nas si poslao pravo na logor!

– Video si to mesto – odvratio je Alton nabusito. – Pa zar bi ti izabrao neko drugo odmorište za logor? U svakom slučaju, ja sam završio sa odgovaranjem na pitanja! Otpustili ste me i dobili ste svoju značku. Ja sam sada građanin kao ostali i mogu da idem!

– Ne, još ne možeš – usprotivio se Dok. – Ti si, verovatno, kriv za smrt Liz Morgan, jer ju je tvoja mapa navela da zaluta. Mislim da zbog toga treba da odgovaraš.

– Ti misliš, ha? – prezrivo se iskizio Alton.

Dok je klimnuo glavom, a zatim mu zabio cev kolta u stomak.

On je zastenjao i savio se. Holideju nije promaklo da je protivnik pokušao da ga uhvati za nogu. Zato je hitro podigao kolenio i raspalio ga

tako snažno da je odleteo na zemlju i ostao tamo da leži kako bi povratio snagu.

Naravno, Dok nije imao nameru da ga ostavi na miru dok ne sazna ono što ga interesuje. Zato je vratio revolver u futrolu i čvrsto stisnuo pesnice.

– Drži se, kučkin sine! – povikao je dok se Alton s mukom podigao na noge. Ljutito urlajući, bivši šerif je jurnuo na protivnika, ali Džirdžijanac je sa lakoćom izbegao susret, a zatim nogom zakačio njegovu; još jedan lagani, elegantni trzaj i Alton se ponovo našao na zemlji.

Ljut zbog toga što ga je čuveni kockar napravio smešnim, šerif posegnu za revolverom. No, pre nego što ga je uperio u protivnika, Dok je zamahnuo nogom. Pogođen u ručni zglob, Alton je jauknuo i ispustio oružje. Ne čekajući ni časa, Holidej je pritrčao i dva puta ga snažno raspalio.

– Valjda ćeš neko vreme mirovati – dobacio je nonšalantno.

– Ti si mrtav, bitango kockarska – mrmljao je ovaj ljutito. – Znaj da si od danas mrtav čovek.

– Zar ti još nije dosta? – odvratio je Dok i žustro krenuo ka njemu.

Ali, grupa građana je pritrčala, zgrabila Altona i bukvalno da odnela do konja.

Za to vreme Dok se probio kroz masu i požurio niz ulicu.

Nije se nijednom okrenuo, niti pogledao bivšeg šerifa iz Hauarda.

XII

Pećina je Bena Snajlija podsećala na njegovu raniju ćeliju u zatvoru. Valjda zato se i osećao tako nelagodno. Ipak, imao je i sreće jer su mu banditi konačno poverovali: ostavili su mu revolver i pustili ga da se kreće svuda po kanjonu. Tešio je sebe mislju da su već mogli da ga se otarase ukoliko su to želeli. Čak mu se činilo da je Karnej voljan da ga povede u Teksas.

Vreme je prolazio i on se nekako saživeo sa načinom na koji su provodili dane. Sa Karnejom je imao normalan odnos, dok je Emerson još uvek bio podjednako neprijatan i podrugljiv.

Ipak, sve češće se pitao kako će se sve ovo završiti.

– Šta si se zamislio, momče? – upitao ga je Karnej u jednom trenutku dok su obojica stajala naslonjeni na zid pećine i posmatrala okolinu.

– Koliko ćemo još morati da ostanemo ovde? – upitao je.

– Veoma kratko. Šta je? Postalo je dosadno?

– Klimnuo je glavom.

– Da. I ne samo to. Sve ovo počelo je da me podseća na zatvor u Džalsburgu.

Karnej se glasno nasmejavao.

– Ali ovde nema vrata, sinko. I možeš da izađeš kad god poželiš. U svakom slučaju, ja bih uvek izabrao pećinu.

– Verovatno si u pravu – složio se Ben. – Osim toga, ne krećemo se mnogo i udovi su mi se ukrutili. Ne bih sada voleo da upadnem u neku gužvu. Čini mi se da me nijedan mišić ne bi poslušao.

Kornej se uozbiljio i zagledao nekud u planinske vrhove obavijene maglom.

– Uskoro polazimo – rekao je glasom čoveka koji je upravo doneo važnu odluku.

– Zar misliš da je došlo vreme? – lenjo je upitao Emerson koji je ležao na podu pećine.

– Mislim – odvratio je Karnej.

– Izgleda da su se stvari napolju malo sredile. Ubeđen sam da je put siguran i da možemo da krenemo – dodao je, snažno lupio Bena po leđima i lukavo se iscerio. – Idemo pre nego što poludiš od dosade i nešto pokušaš, zar ne, momče?

Ben se nasmeši.

– Znači, polazimo za Teksas?

Karnej se uozbiljio.

– Slušaj, momče, nisam rekao ništa o Teksasu. Obavestio sam vas da uskoro napuštamo ovu pećinu, zar ne?

On oseti kako ga je nešto preseklo u grudima. Njegovo iznenađenje nije promaklo Karneju koji mu je prišao još bliže.

– Moram nešto da ti kažem, Bene – počeo je. – Šta misliš, zašto smo pošli baš ovamo?

– Pa valjda zato što ste znali da ovde postoje mnoga skloništa u kojima bi nas teško pronašli.

– Ne – odvrati Karnej odlučno odmahujući glavom. – To je, doduše, prilično važan razlog. No, ima još jedan koji je mnogo važniji – dodao je tiho. – Znaš, u pitanju je novac iz banke – saopštio je posle kratke pauze. – Čuo si da on nikada nije pronađen. To je istina jer smo ga dobro sakrili. I to baš ovde.

Ben se trže.

– Tako znači? Da... sada su mi mnoge stvari jasnije. Ali, otkud znate da je novac još na onom mestu na kome ste ga ostavili?

Karnejeve oči se opasno suziše.

– Pa... biće bolje da bude tamo... Mnogo bolje!

– Razumem... ni vi niste sigurni – govorio je Ben kao da glasno razmišlja. – Bilo vas je trojica... Dvojicu su uhvatili, a onaj treći se izvukao. I sada... ko zna? On je ipak slobodan...

– Kao ptica na grani! – dobacio je Karnej.

– A kako znate gde ćete ga naći?

– Znamo! – odvratio je ovaj sa bespogovornom odlučnošću.

– On ima častan posao i ostaće tamo dok se ne slegne prašina oko nas i oko pljačke, odnosno, dok ljudi ne dignu ruke. U stvari, nije tek

tako mogao da da ostavku, pokupi se i nestane. Naravno, ja ne sumnjam da bi nas on prevario kada bi mogao. Zato ćemo mi prvi krenuti u akciju.

Ben klimnu glavom.

– Znači, vi ćete njega da prevarite?
– upitao je.

– Tako nekako. Mislim da je meni i Loniju potrebno nešto odštete. I sam znaš koliko je teško provoditi vreme u zatvoru – lukavo se nasmejao Karnej.

– A zar on ne zna za Teksas?

– Ne mora sve da zna baš kao ni ti. Ne brini, on je bistar momak i znaće da je pametnije da bude miran.

Zavladala je tišina u kojoj je svako bio sa svojim mislima. Tek tada Benu je postalo jasno da živ neće stići u Teksas. Valjda mu se to videlo na licu, jer mu je prišao Karnej i lupio ga po ramenu.

– Mislim da bi bilo dobro da legneš i malo se odmoriš, sinko. – rekao je. – Polazimo pre nego što sunce izađe...

Bez reči se spustio na svoj ležaj, ne usuđujući da se pomeri. Znao je da bi to izazvalo novo podozrenje i... ko zna kako bi prošao. Banditi privode akciju kraju i biće nemilosrdni.

Ipak, negde pred zoru uhvatio ga je dremež. Probudio ga je miris sveže kafe koju je Emerson upravo sipao u lončice. Brzo je ustao i pokušao da se smiri uživajući u vrelom, osvežavajućem napitku.

Nisu mnogo govorili, ali su se spremili i krenuli za svega nekoliko minuta. Jahali su kroz jutarnju izmaglicu koja je prekrivala kanjon. Predeo je bio strm i neravan tako da su morali da paze na svaki korak. Išli su otprilike dva sata dok nisu stigli do jednog tunela koji je, ko zna kada, prokopala neka reka.

Prošavši kroz tunel izbili su na čistinu, a onda se uskom stazom popeli do vrha kosine koja se uzdizala direktno pred njima. Sa samog vrha staza je naglo ponirala nadole i pred njima se ukazao izuzetno uzan prolaz koji su savladali idući ispred konja i čvrsto ih držeći za uzde. Posle toga su izbili na ivicu kanjona odakle su samo hrabri mogli da se nagnu i pogledaju u dubinu. Dno nisu videli jer ga je pokrivala gusta magla.

Po sigurnom hodu Karneja i Emersona Ben je mogao da zaključi da su obojica bila potpuno sigurna u to gde idu. Ipak, na kraju su svi uspešno sišli i nastavili dalje. Ben je grabio za njima, svestan da sam nikada ne bi pronašao put. Posle nekog vremena uspeli su se uz granitnu strminu na kojoj se nalazio mali plato, a iznad njega ponovo okomita stena.

Tek kada se približio, Ben je primetio otvor u steni koji je bio zatrpan krupnim kamenjem.

Ništa ne govoreći, Karnej je žurno prišao otvoru i počeo da sklanja

krupne komade. Kada je završio, žestoko je opsovao i lagano se okrenuo, lica izobličeno od besa.

Rupa je bila prazna.

Tek tada je prišao Emerson i u čudu se zagledao u praznu šupljinu između stena. Onda je i on počeo da psuje.

Znači, novac je odneo treći čovek, zaključio je Ben.

– Zdipio je lovu! – povikao je Karnej ogorčeno.

– Ko? – otelo se Benu pre nego što je stigao da razmisli.

– Pres Alton, kučkin sin! – proce-dio je Emerson kroz zube.

Ben je bio zgranut.

– Pres Alton?! – ponovio je zapanjeno. – Zar predstavnik zakona? – začudio se, ne mogavši da veruje svojim ušima. Naime, i sam se sećao Presa Altona koji je duže od godinu dana bio šerif u Hauardu i uživao nepodeljeno poverenje građana. Čak je i za vreme suđenja bio važna ličnost. Sve to sada nije mogao da poveže sa ovom vešću koja ga je na-prosto porazila.

– Šta bleneš? – izdrao se Emerson.

– Da, čudiš se što je jedan šerif... Hmm, znaj da nije ni prvi ni poslednji.

– Znači... on je bio treći čovek...

– mucao je Ben, još uvek u šoku. – Zbog njega sam ja... Oh, bože, on je bio treći... Zar je moguće? On..?

– Baš on – odbrusi Karnej klimnuvši glavom. – Nisi mogao ni da slutiš, zar ne?

– Zaista nisam – odvratio je mladić zabezeknuto. – Znao sam da ležim umesto nekoga u zatvoru, ali da je u pitanju šerif Alton... Ne, to nisam mogao ni da sanjam.

– Zato što si glup – podsmehnuo se Karnej. – Šta misliš, kako je bilo moguće da bez pucanja uđemo u banku? Naravno, mi smo rekli da si nam ti kao službenik banke otvorio zadnja vrata, ali svi znamo da to nije tačno. Alton nam je to omogućio, druškane! Stražari koji su preko noći čuvali pošiljku novca nisu sumnjali u njega i pustili su ga unutra...

– A za njim ste ušli vi – preduhitrio ga je Ben.

– Tačno! Vidiš kako brzo kapiraš, žutokljunče! – podsmehnuo se Karnej. – Na žalost, morali smo da ih likvidiramo da nas ne bi odali. Onda smo digli lovu i zbrisali. Jednostavno, zar ne?

– Ali ipak ste bili viđeni kada ste izašli – primetio je Ben.

– Tako je. No, to ne bi imalo značaja da nismo uhvaćeni, samo da znaš. Ali kada smo se našli u ćuzi, pritiskali su nas da otkrijemo trećeg člana bande. Pres je bio u škripcu i nije znao šta da radi. I onda si se, na njegovu sreću, pojavio ti, sasvim zgodan da budeš žrtva. Dakle, dobio si što si zaslužio.

Ben se lecnu.

– Nije mi jasno zbog čega tako misliš.

– Zar? Znaš, vi ugledni i časni građani ste u suštini veliki licemeri – podrugljivo je uzvratio Karnej.

– Volite sladak život, a da to niko ne zna. E, to se ponekad plati. Dakle, ti si bio kod one Lili, došao si i otišao krišom da te niko ne vidi. No, ne lezi vraže, nisi znao da je Lili Altonova cura. I tako, kada je počelo da mu gori pod nogama, on nam je rekao da kao trećeg čoveka imenujemo tebe. Naravno, tako smo i učinili.

Ben uzdahnu.

– A Lili je odbila da mi pruži alibi jer joj je Alton tako naredio?

– Tačno, druškane. I naš plan je uspeo, a ti si platio ceh.

– Znači, zato sam vam bio potreban... – promrmljao je tiho, svestan da je u pitanju bila puka slučajnost koju su ovi prepredeni banditi odlično iskoristili.

– Da – potvrdio je Karnej hladno, dok mu se u očima pojavio tvrd, surov izraz. – Izgleda da se Alton zaželeo udobnog, mirnog života. Dosadilo mu je da čeka da mi šmugnemo iz ćorke, pa je rešio da pokupi lov.

Emerson udari pesnicom u dlan.

– Sada mislim da je on namerno naveo poteru na nas. Ha, još onda je hteo da nas se reši... Još onda! Prokletstvo! Taj kućkin sin nas je dobro nasamario!

– On će sigurno poći u Teksas – primetio je Ben koga još uvek nije napuštala ta ideja.

– Može biti – složio se Emerson.

– Ako to uradi, vrlo brzo ćemo imati prilike da porazgovaramo sa njim, Vine.

Karnej se osvrnuo oko sebe.

– Sigurno da hoćemo – procedio je kroz zube. – Ali, proći će još dosta vremena dok on... ili mi... ne stignemo u taj prokleti Teksas.

Emerson je postao vidljivo nervozan.

– Valjda ne nameravaš još dugo da se motaš ovim krajem? Hoćeš li da nas ukebaju?

Karnej pokaza prstom prema otvorenom skrovištu u steni.

– Kada malo pažljivije pogledam, čini mi se da ovo nije starije od jednog dana.

– Kakve to veze ima? – nervirao se Emerson.

– I te kakve. Alton neće očekivati da ga progonimo odavde. Verovatno će misliti da smo miljama dalako, na onoj strani na kojoj je organizovao poteru. Ako pođemo za njim i pažljivo motrimo, ostvarićemo ono što nameravamo... a novac će biti u našim bisagama do sutra uveče.

– Do đavola! Zar ne misliš da je to prilično rizično, Vine?

– Šta je sada? Zar hoćeš da ga puštiš da umakne sa našom lovom?

– Naravno da neću! – brzo je odvratio Emerson

– Onda polazimo za njim – zaključio je Karnej i spustivši se niz stenu, požurio prema konju.

Ben je ispod oka odmeravao Emersona ne želeći da se spušta pre njega. Naime, nikada nije bio siguran šta njih dvojica nameravaju i u kom trenutku će želeti da ga se otarase. A ovo je bila idealna situacija za tako nešto.

Snažni bandit je nekoliko trenutaka nepomično stajao i zamišljeno trljao bradu pesnicom. Pogledao je u Bena, a onda slegnuo ramenima kao da mu još uvek nije jasno šta se dogodilo.

Tek tada je krenuo za Karnejem.

Lov na Presa Altona je počeo.

XIII

I Dok Holidej je bio na tragu. Čovek koga je on gonio zvao se Silver; bio je to lovac na ucene, tip koji je oteo Liz Morgan.

Još dok je bio u Hauardu, mnogi ljudi su mu napomenuli da je Silver pokazivao veliku zainteresovanost za Liz. Ali, tek ga je vlasnik štale uputio na pravi trag.

Dok Holidej je znao ko je čovek koga raži. Nije mu trebalo mnogo da ga prepoznao po opisu koji su mu dali građani. Sretao je Silvera već ranije i znao je da je u pitanju stari lovac na ucene i pravi profesionalac. Naime, kao iskusnom zapadnjaku bilo mu je jasno da se u takvim slu-

čajevima na početku radi i novcu, a kako vreme prolazi, samo ubijanje za lovce postaje podjednako važno kao i novčana nagrada koju dobijaju.

To je značilo da su lovci na ucene, u stvari, okorele ubice.

Što se Silvera tiče, on je sve ove godine uspevao da preživi samo zahvaljujući pravom životinjskom instinktu i savršenom poznavanju života u divljini. Umeo je izvanredno da prati tragove, a u isto vreme bio je stručnjak da sakrije svoje. Imao je poseban sluh da oseti gde se sakrila žrtva i pronađe je bez ikakvog oklevanja.

Dok je iz dubine duše prezirao takve ljude, a posebno Solvera koji je bio poznat po svojoj krvoločnosti. Međutim, ta njegova osobina nije smetala predstavnicima vlasti koji su ga iznajmljivali za određene poduhvate, najviše zbog toga što nikada nije odsustajao. Doku se činilo da bi u takvim situacijama uvek više voleo da čuje kako je progonjeni uspeo da pobegne, nego da je Silver uspeo.

A sada je on dospeo u položaj da goni tog opasnog i nemilosrdnog čoveka. Štaviše, sadašnja situacija je bila mnogo komplikovanije pošto bi Liz za bilo koju njegovu grešku mogla da plati glavom.

Naravno, njemu je bilo jasno zašto mu je devojka bila potrebna. Samo pomoću nje moći će da se pogađa sa Emersonom i Karnejem. Naravno,

njima nije stalo do devojke, ali Benu jeste. Dakle, ako sve to izazove sukob između bandita – biće to samo poen za surovog čoveka „srebrne” kose.

Uzdahnuo je i nastavio dalje pretpostavljajući da će njegov susret sa Silverom biti težak i opasan. U isto vreme, bio je siguran da će to biti i poslednji Silverov „lov na ucenjenike”.

Oblast kanjona nije bila nimalo prijatna za jahanje, naročito ako se prati čovek koji za sobom vodi taoča. U takvim slučajevima tragovi se brižljivo kriju, pa je ceo poduhvat daleko teži.

Zahvaljući svom boravku među Apačima, Dok je izvanredno čitao i pronalazio tragove. Ta činjenica mu je nekoliko puta spasila život. I ovoga puta mu je to znanje dobrodošlo, jer je uspeo da prati gotovo neprimetne obrise koje su ostavljali Silver i devojka.

To nije bio lak posao. Ipak, Džordžijanac je uspeo da otkrije nekoliko pokazatelja koji su mu govorili kuda se tačno uputio lovac na ucene. Pritom je znao da mora biti izuzetno oprezan, jer je Silver bio strahovito sumnjičav. Znao je da neće prevideti nijednu sitnicu jer bi se, u tom slučaju, lako moglo desiti da se progonjeni nađe goiniocu iza leđa.

To što je posle nekog vremena naišao na logor koji Silver nije uspeo da zakamuflira, značilo je da je u ve-

likoj žurbi, što sigurno nije bilo bez razloga. Kratko je uzdahnuo znajući da je u takvoj situaciji mogao da bude opasniji nego inače.

Jahao je lagano, odmeravao predeo oko sebe i tražio neki znak na osnovu kog bi mogao da otkrije moguću zasedu ili neku drugu opasnost. U stvari, veći deo dana proveo je hodajući, sagnut do zemlje, ispitujući jedva vidljive tragove koji su mogli da se uoče jedino po nekoj ugaženoj vlati trave ili prevrnutom kamenčiću.

Povremeno je posmatrao price koje su kružile iznad kanjona. Znao je da u ovom kraju postoje mesta gde se voda skupljala u prirodnim bazenima između stena. Ptice su tamo dolazile da se napiju vode. Bilo je sigurno da ni Silver neće moći da zaobiđe ta mesta jer je voda bila neophodna da bi se preživelo u toj divljini.

Te večeri posmatrao je nekoliko ptica kako se spuštaju i ponovo uzleću; i kada je već hteo da krene prema vodi koja se nalazila nedaleko odatle, trgao ga je nagli lepet ptičijih krila.

Ptice su uplašeno uzletale iznad kanjona i leteći u krugovima, sve više se dizale u nebo.

Dok je još jednom proverio svoju mapu. Da, bio je u pravu; tamo se nalazio poveći bazen sa vodom. Ipak, nastavio je da posmatra ptice, ubrzo shvativši da nešto nije u redu sa njihovim poletanjem. Kao da su bile preplašene... Naime, izvesno vreme kružile su iznad kanjona, ali se nisu

vraćale dole, već bi se uputile prema severu. Primetio ih je kako skreću prema drugom kanjonu negde prema severozapadu. Ponovo je pogledao u mapu i klimnuo glavom: i tamo je bilo vode.

Sve što je video i utvrdio moglo je da znači samo jedno: nešto je sprečavalo ptice da slete i napiju se vode na mestu koje se nalazilo pred njim, na njegovom putu. Sve su odlazile prema drugom bazenu i on je želeo da zna zašto.

Doduše, mogla ih je uplašiti i neka grabljivica, ali to ne bi dugo trajalo. Po svemu sudeći, to što ih je uznemirilo još uvek je bilo tamo.

Naravno, postojala je velika verovatnoća da neko logoruje pored bazena. A to su lako mogli da budu Silver i Liz. Doku je bilo prilično naporno da pronađe put, ali nije odustajao. Ostao mi je još jedan sat dnevnog svetla, pomislio je kada je počeo da se uspinje kanjonom. Staza kojom su se kretali bila je veoma strma i na nekim mestima konj mu je opasno kliznuo. Zato je morao da ide ispred njega i s vremena na vreme povuče uzde punom snagom.

Minuti su prolazili i on i konj koga je iznajmio najzad su se dočepali vrha. Nije bilo lako pošto je Miga ostavio u gradu, znajući da u ovakvim situacijama i sukobima potere i progonjenih, sukobljene strane prvo pucaju u konja kako bi onemogućili protivnika da se udalji.

To mu je sada otežavalo situaciju jer ga konj nije poznavao i nije navikao na njegove komande. Zbog toga je bio više nego zadovoljan kada su, posle manjih problema, ipak uspeli da se uspinu na vrh. No, u jednu stvar je bio siguran; ako bude morao da se spušta, to svakako neće biti ovim putem. Moraće da pronađe neki bolji.

Na vrhu se nalazio veliki plato obrašao travom, a na drugom kraju videla se uska staza koja se spuštala nadole. Malo bolje je pogledao nagib i sa olakšanjem konstatovao da nije tako strm.

Posle nekoliko minuta se podigao i krenuo nadole. Na nebu još nije bilo zvezda, a zlatna kugla meseca još nije provirila iza oblaka. Zato je dno kanjona bilo u potpunom mraku.

Dao je konju malo zob iz zobnice koja mu je visila o sedlu, a sam je seo na ivicu staze. Lagano je žvakao suvo meso, čekajući da se iza vrhova planina pojavi mesec.

Ali, nešto ga je uznemiravalo. Činilo mu se da iz daljine do njega neprestano dopiru neki nejasni zvuci: kao da potiču iz kanjona, pa se odbijaju negde o litice. Bilo je zaista teško odrediti im mesto.

U prvi mah je pomislio da je to vetar koji huji između kamenih zidova. I sam je osećao po licu njegov topao dah. Međutim, kada je malo razmislio, shvatio je da tako blag vetar ne može da proizvede zvuk koji je čuo.

Još jednom je oslušno: ne, nije se varao. Sasvim jasno se čuo tihi, šaputavi zvuk, kao kada kapljice kiše udaraju u meku zemlju. Naravno, to nije bilo moguće pošto je vreme bilo lepo, a nebo bez ijednog oblačka.

Tada je iza planinskog vrha izronila zlatna kugla meseca i on je pažljivo osmotrio prostor pod sobom.

Dole se nije videla svetlost logorske vatre, ali je bio siguran da tamo ima vode. Pokušao je da odredi mesto bazena oslanjajući se na mesečinu, ali ni to mu nije pošlo za rukom. Tek kada je nešto kasnije pogledao severni kraj kanjona, jako se iznenadio: srebrna vodena traka obrušavala se sa visine i padala na dno. Bio je to vodopad, šuman i srebrnkast koji se, poput nekog šala sastavljenog od hiljadu kapljica, spuštao na zemlju.

Sada mu je bilo jasno šta je pravilo onaj šum koji je neprestano čuo.

Pored obale nije video nikakav trag logorske vatre, ali se ponadao da će nešto uspeti da vidi kada svane. U svakom slučaju, nije nameravao da ostane na ovom mestu i tu sačeka izlazak sunca. Iskoristiće priliku i spustiće se do vodopada čim prvi zrak novog dana bude osvetlio zidove kanjona.

Nameravao je da ide niz vodeni tok i da se na taj način približi vodopadu. Ako je neko tamo logorovao, to je moralo biti blizu obale. Bila je to jedina mogućnost. Voda je izlokala

sebi put između okomitih obala kanjona i nije ostavljala mnogo mesta na kojima bi ljudi mogli da odahnu i naprave sebi logor.

Još jednom je pogledao u nebo i umotao se u pokrivač. Onako umoran, zaspao je čim je sklopio oči. Spavao je kao klada, ali se probudio istog časa kada su počele da blede prve zvezde.

Ustao je, nahranio i napojio konja vodom koju je zahvatio svojim elegantnim šeširom. Osmehnuo se posmatrajući „kaliforniju” koja je poslužila kao posuda i lagano krenuo naniže. Kada je stigao na dno kanjona, zlatni zraci zore već su počeli da se razlivaju po okomitim liticama.

Dole je još uvek bilo prilično mračno, ali on je znao da to neće trajati dugo. Morao je da požuri ako je hteo da iznenadi one koji su logorovali pored vodopada. Ali pred sobom nije video ništa što bi nagoveštavalo prisustvo ljudi.

S druge strane, znao je da je Silver morao da bude izuzetno oprezan, jer se nalazio na tragu opasnim banditima. O svemu tome razmišljao je dok je lagano vodio konja uskom stazom između useka i visokih, okomitih obala kanjona.

A onda se obala malo proširila: postala je pitomija, obrasla visokom travom.

Dok se zaustavio. Za jednu stenu koja se dizala iz zemlje kao stub, bio je privezan konj.

Lagano je zastao i izvukao pušku iz futrole na sedlu. Imao je dovoljno vremena, a u takvim situacijama nije trebalo žuriti.

Pogledaom je potražio neko sklonište, ne zaboravljajući da primeti kako uopšte ne liči na Silvera da ostavlja tako jasan znak svoga prisustva.

Tada je sa druge strane rečice grmnula puška.

Njegov konj se propeo i počeo da se baca uz nesnosno njištanje. Izmakao se kako ga ne bi udario i tek tada primetio da je životinja ranjena u glavu.

U tom času puška se ponovo oglasila; trgao se osetivši kako mu je zrno okrznulo mišić leve ruke. U stvari, kuršum ga je pogodio tačno u puščanu cev, pa se tek onda odbio do mišice. Taj udar ga je odbacio dva koraka unazad što ga je spaslo sledećeg metka koji je fijuknuo sasvim blizu. Ipak, tane ga je očešalo po uhu, a već tren kasnije osetio je topao mlaz krvi koji mu se slivao niz vrat.

Legao je na travu, osećajući kako zemlja pod njim podrhtava od udaraca kopita njegovog konja. Jadna životinja se bacakala od bolova i njištala tako užasno da mu se srce cepalo.

Iako je hteo da pomogne, sada nije mogao ništa da učini.

U međuvremenu je konj pokušao da pobegne: nije prešao ni nekoliko

koraka kada se u užasnom trzaju stropoštao na zemlju. Bio je mrtav.

Dok je raagovao potpuno instinktivno; skočio je i bacio se iza još toplog tela životinje u trenutku kada su odjeknula sledeća dva pucnja.

Tada je nastalo zatišje. Po svoj prilici kratko, ali dovoljno da na miru razmotri situaciju u kojoj se našao.

Uz uzdah je konstatovao da je Silver bio u prednosti. Naime, lovac na ucene je mogao da čeka u zasedi, a to je situacija koja uvek omogućava prednost. S obzirom da je potragu preduzeo manje više nasumce, smatrao je da je dobro prošao.

Posle izvesnog vremena lagano se podigao iz zaklona u nameri da uzvрати vatru. Metak koji se istog časa oglasio pogodio mu je zatvarač puške i izbio je iz ruku.

Ponovo je legao osećajući kako mu oštar bol para levu ruku. Iako rana nije bila duboka, za trenutak mu se učinilo da će se onesvestiti.

Desnom rukom je pokušao da izvadi kolt iz futrole, ali zapanjeno je konstatovao da oružja nema! Verovatno mu je ispalo kada se malopre bacio na zemlju.

Osvrnuo se oko sebe, ali nigde nije video kolt sa drškom od slonovače.

Mora da je konj pao na njega, pomislio je i podsmehnuo se sam sebi.

– Hm... u gadan si sos upao, Džone Holideje – promrmljao je. – Po ovome se ne bi moglo reći da si posebno inteligentan. Ne samo da si ranjen

kao poslednja budala nego si još i nenaoružan. Fantastično!

No, nije bilo vremena za mudrovanje. Trebalo se sabrati i mućnuti glavom. Jer, situacija je bila bezizlazna i svako, osim čoveka njegovog kova, u ovakvoj prilici ne bi više ni razmišljao o izlazu.

XIV

Dok Holidej je ležao na leđima priljubljen uz telo mrtvog konja koje se naglo hladilo. Činilo mu se da to sve traje već dosta dugo.

Uz uzdah je izvadio čistu maramicu iz džepa kako bi zaustavio krvarenje iz rane na ruci. Bilo je prilično bolno, ali je na kraju ipak uspeo. Zatim je ruku stavio u košulju i tu je ostavio. To će je na neki način imobilisati, pomislio je i možda će malo da pomogne.

Pritom je stisnuo zube jer je i najmanji pokret ranjene ruke izazivao strahovit bol. Na trenutke se jedva uzdržao da ne zaurla.

U međuvremenu je sa druge strane ispaljeno još nekoliko hitaca. Nije odgovorio jer je bio bez oružja.

Zaista gadna situacija, zaključio je kada je bol u ruci za trenutak uminuo. Sada se pitao koliko će vremena proći dok Silver ne odluči da dođe po njega...

Ali nije se dešavalo ništa.

Svako, ko bi sa strane posmatrao ovo čekanje izgubio bi nerve, ali ne

Dok Holidej, ne Silver. Bili su to protivnici dostojni jedan drugoga. Ako je neko od njih bio u predosti, to je svakako bio Dok. Jer, on je znao ko mu je protivnik. Silver to nije ni slutio. Bio je bar dan hoda ispred Holideja i samo činjenica da je Džordžijanac išao prečicom i to preko gudura, pomogla mu je da ga stigne. Međutim, ono presudno rastojanje prešao je noću tako da niko nije mogao da ga vidi.

Dok je ležao savršeno miran i koliko su mu to mogućnosti dozvoljavale, razgledao okolinu. I tek sada je video da je konj pao uz samu obalu rečice i da mu je glava u vodi. Pitao se kolika je dubina na tom mestu.

Okrenuo je glavu koliko je mogao i pogledao u bistru, kristalnu vodu. Mogla je biti duboka do kolena, ne više. Međutim, nešto malo dalje bilo joj je teško odrediti dubinu. Šum vodopada koji je dopirao do njega nije bio naročito glasan, pa je pretpostavio da se niz njega ne sliva velika količina vode.

Uzdahnuo je shvativši da ne može večito ostati na tom mestu i da će mu dan biti beskrajno dug. Toga je i Silver bio svestan.

Najgore od svega bilo je što je gubio krv i postajao sve slabiji. Zato je trebalo predizeti nešto i to što je moguće pre. Međutim, izgledi za uspeh bili su ravni nuli.

Puška mu je bila uništena, a revolver se nalazio negde ispod konja.

Jedino što mu je preostalo bila je snaga koja je svakim minutom sve više slabila.

A Silver je čekao, pretpostavljajući da njegov neznani protivnik neće dugo izdržati, odnosno, da će kad – tad pokušati da potraži drugi zaklon.

Sunce je upeklo i njegova toplota osećala se čak i ovde, na dnu kanjona.

Dok se zgrčio i privio uz sebe ranjenu ruku. Uvo mu više nije krvarelo, samo je osećao lepljiv trag krvi koja mu se zgrušavala na vratu.

Savio je kolena trudeći se da celim telom ostane uz konja. Malo je sačekao da bi skupio snagu, a zatim se bacio napred.

Istog trenutka, sa druge strane je prasnula puška. Začuo se drugi, pa i treći hitac... Sva sreća, nijedan nije pogodio cilj. On je sačekao trenutak protivnikove neopreznosti i umesto da krene uzvodno, učinio je sasvim suprotno.

Zato je Silver i promašio.

Iako ga je razdirao strahovit bol, Dok je skočio i bacio se u hladnu vodu koja se sklopila nad njim: zaveslao je zdravom rukom, istovremeno osećajući kako ga snažna struja vuče napred.

Iz veliki napor uspeo je da ispliva na površinu i udahne vazduh. Čuo je kako je nešto lupilo u vodu desno od njega i zaključio da je u pitanju

metak. Silver očigledno nije gubio vreme.

Tada je ponovo zaronio i voda ga je povukla dalje. Udarao je o stene i kamenje, ali je ipak uspeo da zaštititi ranjenu ruku. Brzo je napredovao i osetio da mora ponovo da izroni. Silverova puška oglasila se još dva puta, ali je na sreću promašila. U magnovenju ga je ugledao kako trči obalom i traži ga pogledom. Već sledećeg trenutka ponovo je zaronio.

Onda je naišao na plitku vodu i više se kotrljao po rečnom dnu nego što je plivao. Nije čestito ni došao k sebi kada je osetio žestok udarac: naleteo je na nešto tvrdo i odmah zatim poleteo kroz vazduh. Kroz glavu mu je proletelo da je stigao do vodopada i da je nešto niže naleteo na drugi.

Osetio se kao izbačen iz katapultata. Dole, na dnu, ugledao je jezero bistre, zelene vode koje mu se sa visine na kojoj se nalazio činilo suviše malo.

Za ime sveta, mislio je dok je leteo kroz vazduh, izbaciću svu vodu iz ove činije od jezera, čim bućnem u nju. A ako promašim...

Nije želeo ni da misli na to.

Već sledećeg trenutka udario je u nešto čvrsto, a pred očima mu je sevnulo hiljadu iskrica. Zatim ga je okružila tama.

Silver, koji je trčao pored obale, odjednom je zastao. Video je kako

je Dok pao preko vodopada i prenerazio se.

Stajao je tako nekoliko trenutaka kao da je očekivao da će se njegov protivnik vratiti. Onda je sa nevericom prišao obali i pogledao dole, još uvek sa puškom na gotovs. Bio je potpuno zaokupljen nepoznatim protivnikom i nije mislio na svoju zarobljenicu.

U međuvremenu, Liz Morgan je uspela da se oslobodi konopaca i sa usta skine maramu koja joj nije dozvoljavala ni čestito da diše. Malo je protekla ruke i noge i popela se na stenu iza koje se nalazio logor. Vide-la je Silvera koji je stajao na samoj ivici vodopada kao i konje koji su se odmarali u grmlju kraj rečice, sakri-veni od radoznalih pogleda.

Shvativši da je Silver zaokupljen svojim protivnikom, hrabro je zaga-zila u vodu ne ispuštajući ga iz vida. Ipak, bilo joj je jasno da neće uspeti da stigne do konja jer se njen otmičar mogao svakog trena okrenuti i spaziti je.

A to nije bilo nimalo naivno.

Naime, za ovo vreme koje je pro-vela sa njim dobro ga je upoznala i znala da ne može računati na njego-vu razložnost.

A onda je učinila nešto što ni sama nije umela da objasni. Umesto da pođe prema konjima, bacila se u vodu i zaplivala prema lovcu na uce-ne.

Plivala je što je brže mogla, ali snažni vodeni tok nije joj dozvolio da napreduje onako kako je želela. Osim toga, bila je užasno uplašena kada je ugledala kako Silver prinosi pušku ramenu i gađa u nešto ili ne-koga u samom podnožju vodopada.

Misleći da je njen otmičar ugledao odbegle robijaše, a među njima i Bena, uplašeno je kriknula. Odmah je shvatila da je pogrešila, ali bilo je kasno. Silver je čuo njen krik i okrenuo se.

Zapanjen onim što je video, ne-koliko trenutaka stajao je potpuno nepomično, ne shvatajući kako je uspela da se oslobodi i nađe se čak ovde, u reci.

Onda se okrenuo celim telom i po-digao pušku.

Pošto je plivala uz samu obalu istrčala je iz plicaka i sakrila se iza jedne kamene izbočine. Ako je hteo da je pogodi, morao je da se vrati unazad što je on i učinio.

Očajna, Liz je zrabila poveći kamen i hitnula ga na čoveka sede kose. On se instinktivno pomerio u stranu i... to je bilo fatalno. Naime, nesvesno je napravio dva— tri koraka i... noga mu je stala u prazno.

Videvši šta je uradio, očajnički je zamahnuo rukama kako bi povratio ravnotežu. Tog trenutka puška mu je ispala iz ruke i odletela daleko od njega. Nekoliko trenutaka ljuljao se na samoj ivici ponora i izgubio Liz iz vida.

Ona je čula njegov krik užasa, a onda je zavládala tišina.

Drhteći i teško dišući, Liz je prišla mestu na obali gde je pala puška. Morala je da se provuče kroz neki bodljikavu šiprag, ali je ipak uspela da je dohvati. Zatim je oprezno prišla ivici vodopada i pogledala dole.

Na obali, uz samo jezero u koje se slivala voda rečice, ugledala je jedno telo. Odmah ga je prepoznala po dugom crnom kaputu shvativši da je u pitanju Dok Holidej.

Onda je ugledala i Silvera: bio je svega tridesetak stopa niže, zakačen za neko grmlje koje je raslo u stenama. Videlo se da je povređen, ali još uvek živ.

Liz je ponovo pogledala u Doka pitajući da li joj se to samo učinilo ili mu se ruka zaista pokrenula. Sledećih nekoliko trenutaka netremice ga je posmatrala, ali se nije dogodilo ništa. Čovek u crnom ostao je nepokretan.

Sa bolom u srcu devojka je zaključila da je mrtav. Čak i ako ga Silver nije pogodio, pretpostavila je da nije mogao da preživi pad. Udarac u vodu sa takve visine mogao je da bude fatalan.

Dok je ona tako razmišljala, Holidejeva ruka se ponovo pomerila. Sada je već malo podigao glavu i pokušao da se izvuče na obalu.

Liz je bila van sebe od sreće.

Kao da ju je terala neka nevidljiva sila, okrenula se i potrčala prema

mestu gde su se nalazili konji. Baci-la se u sedlo jednog, a drugog uzela za uzdu i poterala ih obalom prema vodopadu.

Staza nije bila teška kao što je očekivala i kroz nekih petnaest minuta uspela je da stigne do jezerca. Usput je uzela Dokovu tašnu koja je ležala nedaleko od ubijenog konja i brzo produžila dalje.

Zatekla ga je kako leži na pesku. Levi rukav bio mu je pocepan, a iz ramena je tekla krv.

Kada ga je okrenula na leđa i obri-sala mu pesak sa lica tiho je jeknuo. Otvorio je oči i teškom mukom uspeo da se nasmeši. Zaustio je nešto da kaže, ali mu je ona dala znak da ćuti.

– Ne zamarajte se, mister Holideje. Boli vas rame?

– Nije rame nego mišica – procedio je. – I nije tako strašno. Samo sam užasno umoran... Potrebno mi jeda malo predahnem.

Dok je on govorio Liz mu je skinula kaput i pažljivo proverila da li je neka kost slomljena.

– Prosto je neverovatno da ste posle svih ovih vratolomija ostali čitavi – kazala je sa čuđenjem, ali i ne-skrivenim zadovoljstvom. – A sada da vidimo šta je sa tom rukom...

– Osećam se kao da mi je svaka koščica slomljena... Ipak, mnogo je bolje nego pre pola sata kada sam bio siguran da se neću izvući živ.

– Ćutite, nemojte se zamarati. Mora da ste pali na samu sredinu jezerceta. Tu je voda najdublja što vam je ublažilo pad.

On klimnu glavom.

– Biće da ste u pravu. A Silver? Šta je sa njim?

– Oh, ne brinite. I on se strmeknuo preko vodopada. Samo, nije imao toliko sreće jer se tamo gore zakačio za neko granje.

Okrenula se i pokazala u pravcu gde se nalazio Silver i sva se ukočila. Oči su joj ostale širom otvorene, a lice u trenu prebledelo.

Dok je primetio da nešto nije u redu i upitao – Šta je? Šta se dešava, gospođice?

– Zaboga...– promucala je Liz drhtavih usana.– On... on je nestao – dodala je ne skidajući pogled sa grmlja koje je raslo pored vodopada. – Jednostavno nestao!

XV

Pres Alton je bio ubeđen da su mu za petama.

Bio je ljut na sebe što je iz kanjona hteo da izađe prečicom. Zbog toga mu se desilo da zaluta i izgubi ceo dan. Ni sam nije znao kako mu se to moglo dogoditi, jer je bio ubeđen da ovaj kraj poznaje kao svoj džep.

Ali, mnogi od kanjona bili su bez izlaza, dok su drugi bili prepuni oštrog kamenja tako da je napredovao veoma sporo. Zato mu je trebalo

dosta vremena dok se nije izvukao i dospeo u kraj koji je odlično poznavao.

Dok je tako lutao tražeći izlaz, iznenada je naišao na trag koji su ostavila trojica jahača. Bio je ubeđen da su to Karnej, Emerson i Snajli.

U prvom trenutku je pomislio da ih napadne iz zasede, ali je brzo odustao od toga. Dobro je pozavao svoje bivše prijatelje i bio ubeđen da bi ga Karnej i Emerson sređili dok trepneš. Ko zna, možda bi im pomogao i onaj žutojkljunac Snajli.

Naravno, to ga je potpuno izbacilo iz ravnoteže. Bilo mu je jasno da sada neće biti siguran ni danju ni noću. Emerson i Karnej su uvek bili bezobzirni i spremni na razne okrutnosti. Nije mogao ni da zamisli koliko su ogorčeni zato što im je uzeo novac ispred nosa i željni da mu se osvete.

Ipak, imao je jednog asa u rukama; bio je to opljačkani novac. U najgorom slučaju, mogao bi da se pogađa sa njima oko toga. Možda bi novac mogao da ponudi u zamenu za život...

Sada je proklinjao dan kada je došao na pomisao da se sam dokopa ovih dolara. Naravno, učinio je sve kako bi im pomogao na sudu, delimično organizovao bekstvo iz zatvora, ali ipak... Neki crv sumnje odavno mu se uvukao u misli pa je razmišljao samo o tome da prekine

sa svim, ode daleko odavde i smiri se na nekom ranču.

Čim je prvi put pomislio na tako nešto, sakriveni novac mu više nije dao mira. Počeo je da misli na njega i danju i noću.

I verovatno bi sve ovo uradio i ranije da nije postojala ozbiljna prepreka koja ga je u svemu kočila. Naime, kao ugledan i poštovan šerif nije mogao sve tek tako da odbaci i povuče se pre isteka roka na koji je izabran. Ljudi bi počeli da pitaju, možda čak i da istražuju, a to ne bi bilo dobro. Zato je sam počeo da lansira priče kako namerava da se venča sa pevačicom Lili i skrasi se na ranču koji je svojom ušteđevinom ona sama kupila u južnom Teksasu.

U stvari, mesec dana posle suđenja za pljačku banke on ju je udaljio iz Hauarda kako bi sprečio svaku naknadnu proveru njene izjave. Mesecima joj je pričao slatke priče obećavajući da će joj se pridružiti i da će nastaviti zajednički život na nekom mnogo lepšem mestu. U prvo vreme, devojka je u to verovala, ali njeno pismo upućeno Liz Morgan bilo je dokaz da je takvom verovanju došao kraj.

Do đavola, pomislio je ljutito, nije smeo toliko dugo da čeka i da je zapostavlja. Lili je naslutila da je izigrana, shvatajući da njen dragi šerif ima sasvim druge planove.

A on ih je zaista imao. Kao bogat čovek mogao je da bira ženu za sebe

i svakako da mu nije trebala neka trećerazredna salunska zabavljačica.

Međutim, i dalje je pothranjivao vest o svojoj skoroj ženidbi. Bekstvo Karneja i Emersona dobro mu je došlo. Još samo da je potera uspela da ih likvidira... Kakva bi to sreća bila! Slavno bi okončao šerifsku službu i povukao se da uživa u izobilju.

Ali plan mu nije uspeo. Dvojica njegovih saučesnika nisu uhvaćeni u zamku koju im je ispleo i sada su ga ugrožavali! Eto, šta se dešava kada neko nema sreće, zaključio je.

Maler za malerom...

Vrhunac svega bio je dolazak Liz Morgan. Tada je shvatio da je Lili preuzela inicijativu. Ne da više nije računala na njega, već nije želela ni da čuti! I tako, iznerviran tim iznenadnim obrtom, nacrtao joj je onu pogrešnu mapu... i to na svom starom pismu. Kao da mu je svraka mozak popila..

Ali šta je tu je, pomisli prenuvši se iz misli. Novac je pokupio i sada je trebalo da se što pre dočepa puta za Teksas.

Zato je seo i detaljno napravio plan puta. Cilj mu je bio da što pre stigne do kanjona kojim je proticala rečica što je pravila dva vodopada. Odatle je ka izlazu vodila jedna uska staza na čijem je vrhu nameravao da napravi zasedu svojim bivšim prijateljima koji su mu sada bili na tragu.

Mesto je dosta uzdignuto, zaključio je sa osmehom. Videću ih čim budu ušli u kanjon i biti potpuno spreman. Kada se nađu pored jezereta biće mu kao na dlanu i tada mu neće biti teško da ih skine.

Naravno, nije ni slutio da su mu dojučerašnji prijatelji već prišli toliko blizu da će svi planovi koje je imao ostati samo pusti snovi.

No, on je verovao da mu je plan odličan i te večeri mirno legao da spava. Kada se ujutro probudio, pogledao je kroz durbin i nemalo se iznenadio spazivši u daljini trojicu jahača.

No, zabrinutost je zamenilo zadovoljstvo jer gonjoci nisu išli njegovim tragom. Ako nastave tako sigurno će se izgubiti, zaključio je. Izgleda da su i oni izgubili strpljenje i krenuli prečicom.

Zadovoljnio se smešeci, poterao je konja niz strmu stazu koja je trebalo da ga dovede do vodopada.

XVI

Kada mu je devojka strgla košulju koja se zalepila za kožu, Dok se skoro onesvestio od bola. Ali, čim mu je očistila ranu, stavila na nju neku indijansku travku i pažljivo je previla, osećao se se mnogo bolje.

Za trenutak je sklopio oči i sa osmehom se prisetio koliko je bio ljut na Liz kada se upustila u ovu avanturu. A sada mu je spasila život.

Međutim, devojka je bila vidljivo nervozna, neprestano se pitajući gde je Silver... Posle kraćeg razmišljanja nevoljno je zaključila da on nije bio povređen onoliko teško koliko je ona mislila i da se sada verovatno skriva negde u kanjonu. Ako je tako, pokušaće nekako da ih nadmudri kako bi se dokopao oružja i konja. A nož je ostao kod njega, zaključila je zabrinuto...

Dok je pomagala Holideju da se podigne i načini par čučnjeva, učinilo joj se da je primetila neki pokret u senci zida kanjona, sa druge strane jezera gde je raslo prilično gusto žbunje umotano u puzavicu.

Vidik baš nije bio jasan jer je voda sa vodopada stvarala sjajnu izmaglicu. Morala je dobro da se zagleda kako bi bila sigurna.

Da, ponovo je videla pokret. Nešto se kretalo u dubokoj senci.

– Mister Holidej – kazala je tiho.
– Ne okrećite se odmah, ali pogledajte... Mislim da se on nalazi na drugoj strani jezerca.

Dok je malo sačekao, a onda se lagano okrenuo.

– Gde je puška?
– Pored vaše leve noge. Možete li da je dohvatite? Pazite da nam ne pobjegne...

– U redu. Koliko metaka ima u magacinu?

– Ja... ja ne znam. Verovatno tri... najviše četiri.

Dok je govorila, Liz je nogom dogurala pušku tik pored Dokove ruke.

Bila je sreća što se on tada nalazio u sedećem položaju.

– Dohvatiću je ako budem morao – dobacio je kroz zube. – Mada me ova prokleta ruka još uvek zateže...

– Ne brinite, umem i ja dobro da gađam – umirila ga je Liz.

– Nećete morati – odvratio je Dok i devojka se upitala zašto govori tim tonom... kao da nešto nije u redu.

Nije ništa rekla već se okrenula prema jezeretu očekujući da ugleda Silvera koji im prilazi... No, ništa se nije događalo.

Onda se Dok hitro odbacio, gurnuo je onom zdravom rukom u stranu, munjevito se podigao na kolena i hitro zgrabio pušku koja je ležala pored njega na pesku.

Podigao je cev brzinom munje i, ne nišaneći, opalio u pravcu jezerceta.

Hitac puške prasnuo je samo tren ranije od revolvera koji je Silver držao u ruci. Istoga časa njegovo tane zabilo se u pesak pored Holideja.

– Kućkin sin! Pa mogao sam da pretpostavim da ima revolver... – promrmľjao je Dok odbacivši se od mesta na kome je ležala devojka i ne usuđujući se da se pomeri.

Sada se Holidej našao u zaklonu.

Opalio je još dva pita, iako nije video Silvera koji se sakrio iza vodene zaves.

– Sklanjajte se odatle! – doviknuo je devojci koja se još uvek nalazila na čistini, istovremeno se pitajući da li u magacinu puške ima još koji metak.

Devojci nije trebalo govoriti dva puta. Poput munje stuštila se do velike stene iza koje su se nalazili konji.

Silver je opalio još jedan metak u njenom pravcu, ali Liz je već bila na sigurnom.

Istoga trenutka Dok je još jednom povukao obarač jer je Silver provirio iza zaves od kapljica. Taj Holidejev potez pokazao se kao ključan jer se lovac na ucene bio pogođen u ruku. Naime, oružje mu je ispalo, a šaka se čudno zgrčila.

Videvši da je pogođen, Dok je još jednom pritisnuo obarač. Međutim, igla je udarila o prazno ležište metka.

Bez obzira na to, dvojica ljudi krenuše jedan prema drugm, svesni da im predstoji konačni obračun.

Dohvatili su se u plicaku u odmah zatim nestali u vodi. Dok se otrudio da se okrene tako da ga Silver ne može udariti u ranjeno rame, nadajući se da će iskoristiti to što je protivnik upravo pogođen u ruku. Zato je uhvatio Silvera za vrt i svom snagom ga gurnuo na dno.

On je pokušao da se iskobelja i zada mu udarac u bradu, ali Holidej mu je ponovo napipao vrat i svom snagom ga pririsnuo nadole.

Moram izdržati, ako hoću da ostanem živ, zaključio je kolenom pritisnuo Silverov vrat. U jednom trenutku učinilo mu se da neće moći da izdrži jer se lovac na ucenene svom

snagom bacao i pokušao da mu skinu odeću.

To je trajalo samo nekoliko sekundi, a onda su mu se ruke čudno opustile i glava klonula na dno.

Konačno je sve bilo gotovo...

Premoren, dok se sve oko njega okretalo u divljim krugovima, Holidej je sa mukom krenuo prema obali gde ga je čekala Liz. Naravno, ona mu je pomogla da izađe na pesak.

Tek tu se zateturio i pao na kolena. Osećao je neizdrživ bol u ruci i činilo mu se da će se onesvestiti.

Tiho je mrmljao nešto za sebe, nesvestan bilo čijeg prisustva. Liz je odmah kleknula pored njega i počela da mu skida mokri zavoj sa ruke.

Pokušao je nešto da kaže, ali tamni kolutovi oko glave postajali su sve širi. Slutio je da ga svest napušta i baš u tom trenu osetio neko čudno spokojstvo. Njegova poslednja misao bila je da opet imaju oružje, odnosno, Silverovu pušku i revolver. A u pojasu lovca na ucene biće svako dovoljno municije.

Zatim mu je glava klonula na pesak, a njega obuzela neprozirna tama.

Izgubio je svest.

XVII

Alton je bio dovoljno blizu da čuje pucnjavu u dubokom kanjonu.

To ga je prilično uplašilo.

Još koliko jutros, video je kako Karnej sa svojim partnerima odlazi

u drugom pravcu i čudio se šta se to dešava. A dobro je čuo pušku i revolver. Ovaj je opalio nekoliko minuta pošto je puška prestala da se javlja.

To je moglo da znači samo dve stvari: ili je čovek sa puškom izbačen iz borbe ili mu je nestalo municije, pa je onaj sa revolverom požurio da ga dokrajči.

Ali ko je mogao da bude u kanjonu, pitao se.

Nekoliko trenutaka grčevito je razmišljao, a onda se lupio po čelu.

Devojka! Pa da, ako je devojka živa, za njom je krenuo Silver.

Ako je tako, tu se nalazio i Dok Holidej.

Da, tako će i biti. Kako se samo nije odmah setio?

Nije znao zbog čega je došlo do pucnjave. A nije ni imao nameru da gubi vreme pokušavajući da sazna.

Za takav stav imao je jak razlog. Jer, i njegovi bivši prijatelji mogli su da čuju pucnjavu i upute se ovamo.

Zato je Alton rešio da se što pre izgubi iz ovih krajeva i odmah krene za Teksas gde bi bio bezbedan.

Ali, kako to da učini, pitao se zabrinuto. Njegov sadašnji položaj terao ga je da krene napred, baš prema jezeru. Odatle se čula pucnjava i put je verovatno bio nesiguran. Doduše, obračun je izgleda bio završen, ali ko mu je mogao garantovati da je opasnost prošla?

Ali, ako se vrati nazad mogao bi da naleti na Karneja i Emersona što ni u kom slučaju nije želeo.

Na kraju je zaključio da ipak treba da krene napred. Bilo je to sa određenom dozom rizika, ali drugo mu nije preostalo.

Pres Altin je proverio magacin svog revolvera. A zatim je iz futrole sa sedla izvukao vinčesterku. Sada je bio spreman da se susretne sa svakom neprilikom na koju je mogao da naleti.

Veoma brzo je stigao do jezera. Durbinom je osmotrio okolinu i iznenađeno se trgaoi ugledavši Dookovo telo na pesku pored jezerca.

– Znači, ona kockarska hulja je ipak dolijala! – prokomentarisao je zadovoljno.

Još nekoliko trenutaka posmatrao je Holidejevo telo, unapred uživajući u svom trijumfu.

Onda je besno stisnuo usne i poterao konja kroz grmlje, pravo prema peščanoj obali jezera.

XVIII

Ni Dok, ni devojka nisu bili svesni da im se Alton približava sve dok im nije prišao na puškomet.

Ali, kada su ga primetili, reagovali su munjevito.

Liz se hitro otkotrljala u stranu, a Dok se pomeruo u senku jedne stene potegavši revolver koji mu je devojka dala pre nekoliko minuta.

Altonova puška je grmnula, a njen eho se stostruko odbio od zidova kanjona. Metak je pogodio pesak baš na mestu gde je Dok do malopre ležao.

Onda se oglasio kolt čoveka iz Džordžije, a odmah zatim i Liz je opalila iz vinčesterke.

Alton se nagnuo u stranu i opet povukao obarač. Zatim je okrenuo konja i poterao ga u trk, prazneći magacin puške što je brže mogao.

Dok se ponovo skotrljao na stranu i opalio. Ne želeći da zaostane za njim, i Liz je opalila iz Silverove puške.

Nisu znali ko je od njih pogodio Altonovoig konja, mada to i nije bilo tako važno. Važnije je bilo ono što su videli.

Šerifov konj se divlje propeo tako da je on poleteo na zemlju. Pre nego što je dodirnuo tlo puška mu je ispala iz ruku, a on je ostao da leži bez svesti.

No, to nije trajalo dugo. Brzo je došao k sebi, izvukao revolver i – opalio u pravcu devojke.

Tek tada je poleteo prema zaklonu, ali nije bio dovoljno brz.

Zato je Dok hitro kleknuo na koleno i opalio. Pogodio je Altona u ruku što je bivšeg šerifa toliko naljutilo, da se besno podigao pokušavajući da nanišani u Liz.

To je za Holideja bilo previše. Sada nije smeo da okleva i rizikuje život Liz Morgan. Zapucao je jednom, pa

još jednom. Video je kako se na Altonovim grudima širi crvena mrlja kao i trenutak kada je zakolutao očima i srušio se kao klada.

Kada mu je nešto kasnije prišao shvatio je da je smrtno ranjen i da mu nema spasa. Uspeo je da čučne pored njega i da ga okrene na leđa.

– Jesi li me pratio zbog onih batina koje si dobio? – upitao je.

Alton se zakašlja i obrisao krv koja mu se pojavila u uglu usana.

– Ne... do đavola! Nisam ni znao gde si... do pre pet minuta. Krenuo sam za Teksas, ali... mislio sam da bi trebao da se... da se obračunam sa tobom...

Dok se namrštio.

– Kažeš da si pošao za Teksas? A šta ćeš tamo?

Bivši šerif je s mukom pokušao da se osmehne.

– Pa... sada je svejedno i... mogu da ti kažem. Ja... hteo sam tamo da se sakrijem... Imam puno prijatelja...

– Heo si da se sakriješ? – ponovio je Holidej zbunjeno. – Ali zašto?

U tom trenutku pozvala ga je Liz Morgan.

Okrenuo se i video kako mu devojka rukom pokazuje na dve torbe koje su se nalazile na leđima Altonovog konja. Kada se životinja propela jedna torba se otvorila i iz nje su izleteli svežnjevi novčanica.

Dok je nekoliko trenutaka zbunjeno razmišljao.

– Šta ovo treba da znači, Altone? – upitao je pokazujući na novac.

Bivši šerif je ponovo dobio napad kašlja.

– To je... od pljačke... banke... – odgovorio je ovaj jedva čujno, ne skidajući pogled sa devojčinog za bezeknutog lica.

– Da... ja sam bio treći čovek... onaj zbog koga je... vaš verenik dopao robije. Dobro sam... se krio, zar ne? Pa... ljudi su... budale... Primili su me za šerifa... Mislio sam da... pokupim lov i pre... pre nego što se Karnej pojavi odem u Teksas.

Ponovo je podigao ruku i pokazao pravac odakle je došao.

– On je... tamo negde u kanjonima. I on... hoće za Teksas.

– Da li je Ben sa njima? – upitala je Liz nestrpljivo.

– Trebalo bi da je tako.

– Ima li Karnej neko određeno skrovište u Teksasu? – upitao je Dok brzo.

Alton je ponovo klimnuo glavom, ali duže vreme nije progovorio ni reč.

Liz je bila bleđa i ozbiljna. Znala je da čovek pored nje umire, ali ga nije žalila. Benu je prekinuo mladost i upropastio deo života, a njoj zadao toliko tuge...

– Gde su ostali? – upitala je nestrpljivo. – Gde? Znate li gde mogu naći Bena?

Alton je pogledao mutnim, izgubljenim pogledom čoveka na samrti.

No, Liz nije odustajala. Kleknula je pored njega i lagano ga prodrmla.

– Molim vas! Molim... Morate mi reći... Gde je moj verenik?

Alton je glasno uzdahnuo.

– Mora da su izgubili moj trag, gospođice... Video sam ih kako idu prema zapadu. Mislim da su u sledećem kanjonu, paralelnom sa ovim. – Tamo gore... – procedio je pokušavajući da podigne ruku i još nešto kaže.

No, to mu nije uspelo. Samo je sklopio oči i jedva čujno izdahnuo.

Liz se tresla od uzbuđenja. Ustala je i osmotrila ivicu kanjona.

– Ja znam put do vrha, Holideje – kazala je uzbuđeno. – Idemo!

Dok je pokušao da je zaustavi.

– Molim vas da ne brzate, mis Morgan. Vi ne znate gde je Ben, a Karnej i Emerson su još pored njega. Ne možete jahati tek tako i nadati se da ćete ih sresti.

Prkosno je isturila bradu.

– Mogu i hoću! – kazala otresito.

– Želite li u sa mnom?

– Ne, dok ovaj novac ne vratim u Hauard. Ne smem da rizikujem da naletim na Karneja noseći toliku lovu. Ovo mora što pre da se smešti u sef.

– Ali, za to će biti potrebno nekoliko dana!

– Nema druge. Ja to moram da učinim, mis Morgan.

Njene usne zadrhtaše.

– Vama je važniji novac nego Benov život! – prebacila mu je ljutito.

– U redu, nosite to u Hauard, a ja idem za Benom.

– Do đavola! Tako nešto ne smete da uradite! – izviknuo je Dok pošavši da je uhvati za ruku. – Znate i sami koliko je opasno jahati sam kroz ove predele? Osim toga, šta biste uradili da pronađete Bena? Reći ćete mu za dokaz koji imate, zar ne? A Emerson i Karnej?

– Možda i nije sa njima...

– Biće da jeste, mis Morgan. A banditi? Oni bi uradili isto ono što je učinio Silver. Uzeće vas kao taoća i tako ucenjivati Bena.

Ona stisnu ruke u pesnice.

– Ja nemam nameru da se sada vraćam u Hauard, mister Holideje. Ne sada, pošto sam tako blizu Bena.

Dok oseti strahoviti umor. Rešio je da se više ne prepire sa njom i umorno se spustio na pesak. Video je kako se devojka šeta tamo – amo i razmišlja. Kada je zastala pored njega, znao je da je donela odluku.

– Ne verujem da Dok Holidej neće umeti sam da se snađe. Vi ste vešt čovek i da me ne biste ometali, moraću da se obezbedim. Povešću oba konja, a vašeg ću ostaviti na pola puta prema vrhu kanjona. Kada budete došli do njega i popeli se u

sedlo, ja ću već biti na vrhu. A sada mi dajte revolver!

Dok se nije ni pomerio.

Liz se nervozno ugrize za usnu.

– Ako nećete da mi ga date, ispaliću hitac iz puške u cilindar pa...

Samo je podigao ruku i pružio joj revolver. Shvatio je da je potpuno obuzeta željom da nađe verenika i sposobna da učini svaku glupost.

– Totalno ste ludi – dobacio joj je prekorno. – Ubićete se negde – dodao je, a onda se okrenuo i počeo da popravlja zavoj na ruci.

XIX

Karneju nije trebalo mnogo da shvati kako je pošao pogrešnim putem.

Više nije bilo Altonovih tragova i on zaključio da su zalutali.

Naravno, morali su da se vrate i požure koliko god je to bilo moguće. Jahali su ćuteći, uglavnom misleći na čoveka koji je bežao pred njima sa svim tim dolarima.

S jedne strane, Emerson i Karnej su razmišljali o novcu, samo misleći na to kako će stići Altona. S druge strane, Ben je shvatao da se bliži trenutak kada će morati da uperi revolver u bandite i pokuša da ostvari ono što je naumio.

Posle izvesnog vremena stigli su do vodopada i tamo našli dva tela.

– Do đavola! – opsovao je Emerson – izgleda da nas je neko preduhitrio?!

Karnej klimnu glavom.

– Tako nekako... A obojicu ih je sradio.

– Treba se upitati gde je taj sada – promrmljao je Emerson.

– Pesak je suviše rastresit da bi se sačuvali tragovi – prokomentarisao je Karnej ozbiljno. – Ipak mislim da je neznaniac krenuo gore.

– Pa šta onda čekamo? Hajdemo!

– Hajdemo, ovoga puta si u pravu Emersone – kazao je Karnej i pogledao Bena. – Pođimo, možda ćemo nam se sada posrećiti.

Radoznalost i žurba učinili su svoje tako da su se trojica ljudi bez reči uputila prema vrhu. Na obodu kanjona pronašli su tragove koji su govorili da su pred njima dvojica jahča.

– Meni se čini da nisu jahali zajedno – kazao je Karnej. – Jedan je imao nekoliko sati prednosti. Drugi je jahao po njegovom tragu, a onda skrenuo – kazao je, a onda začutao i počeo da odmahuje glavom. – Samo zašto je, do đavola...

– Koliko se samo ljudi šeta ovuda? – promrmljao je Emerson zbunjeno. – Misliš li da su ovo dvoje u društvu, Karneje? Ili pak jedan prati drugog, kao što smo mi pratili Altona.

Karnej nabra čelo.

– Ne čini mi se da su neprijatelji. Nigde nema tragova borbe ili puc-

njave. Jednostavno su se razdvojili i svaki je krenuo na svoju stranu.

– Koji od njih nosi lovnu? – upita se Karnej.

– Kako bi to mogli da znamo? – uzdahnio je Emerson. – Doduše, ovaj koji je pošao kanjonom verovatno će izbiti na put koji vodi za Teksas. Drugi, koliko to mogu da vidim, drugi je krenuo prema Hauardu. Zato...

– Hej, pogledajte! – prekinuo ih je Ben pokazujući u stranu.

U daljini se pojavio oblak prašine iza koga se nazirala silueta jednog jahača.

– Do đavola! Pa to je žena! – uzviknuo je Karnej kada je pogledao malo bolje.

Ben osetio kako ga nešto steže u grudima.

– Pa to... to može biti samo Liz – promućao je.

Dvojica bandita se zadovoljno pogledaše, a onda poteraše konje u trk. Ispalili su nekoliko hitaca u vazduh i brzo stigli Liz čiji konj je bio veoma umoran. Naravno, ona je znala o kome se radi, prepoznavši likove sa poternice.

– Vi ste. – ... – promucala je zbunjeno. – A gde je Ben?

Karnej se zacerekao i pokazao palcem preko ramena.

Devojka je hitro sjahala i bacila se u zagrljaj svome vereniku. Naravno, njemu je bilo drago što je vidi, ali strah da bi joj se nešto moglo desiti

bio je jači. Zato je pogledao u Karneja i tiho dobacio:

– Pusti je neka ide, molim te. Novac sigurno nije kad nje, zar ne Liz?

Devojka ih mirno odmeri.

– Naravno da nije. Novac je kod Doka Holideja – kazala je nadajući se da je Džordžijanac daleko odmakao i da ga više niko ne može stići.

– Doka Holideja? – zgranuo se Karnej. – Otkuda on ovde? I gde kažeš da je sada?

– Možda je već stigao u Hauard – slaga devojka. – A ja imam pismo kojim ćeš dokazati svoju nevinost, Bene – obratila se Liz vereniku.

– Hvala bogu da sam te konačno pronašla!

– Da, baš bi nam bilo žao da ga izgubimo! – podsmevao se Emerson.

– A sada još i ti, brbljivice. Nisi mogla da dođeš u...

– Budale! – povika Ben iznervirano i podiže pušku.

Ali, Emerson je bio brži. Zaprepešćena, devojka je gledala kako je izvukao revolver i spremao se da povuče oroz.

Odjednom je grunuo pucanj i Emerson se u trenu stropoštao na tlo. Bio je pogođen tačno u čelo.

Shvativši šta se dešava, Karnej je posegnuo za devojkom pokušavajući da je privuče k sebi. No, prkosna Liz ga je udarila laktom u stomak, što je bilo dovoljno da ga na trenutak zbuni. Ljutito psujući, bandit je izvukao kolt, ali je još

jednom grmnuo pucanj iza stena i pogodio ga tačno u grudi.

Onda se sve utišalo...

Dvoje mladih sa strahopoštovanjem su posmatrali Doka Holideja koji im je prilazio izašavši iz zaklona.

– Ti si Ben Snajli? – upita Dok mladića.

– Jesam, mister – odvrati ovaj zbunjeno.

– Onda me slušaj, Bene. Ako želiš da popraviš svoje nepromišljene odluke onda ćeš postupiti kako ti sada budem rekao. Uostalom, ova hrabra i mlada dama zaslužila je da pored sebe ima odlučnog čoveka. Vi ćete se venčati, zar ne?

Ben potraži smaragdne oči u kojima se ogledala ljubav.

– Naravno – odvratio je i počeo pažljivo da sluša.

Posle nekih desetak minuta, dvoje mladih se uputiše putem koji je vodio za Teksas.

– Nisam ni sanjala da će Dok sve srediti – dobacila je Liz veselo.

Ben se okrenuo.

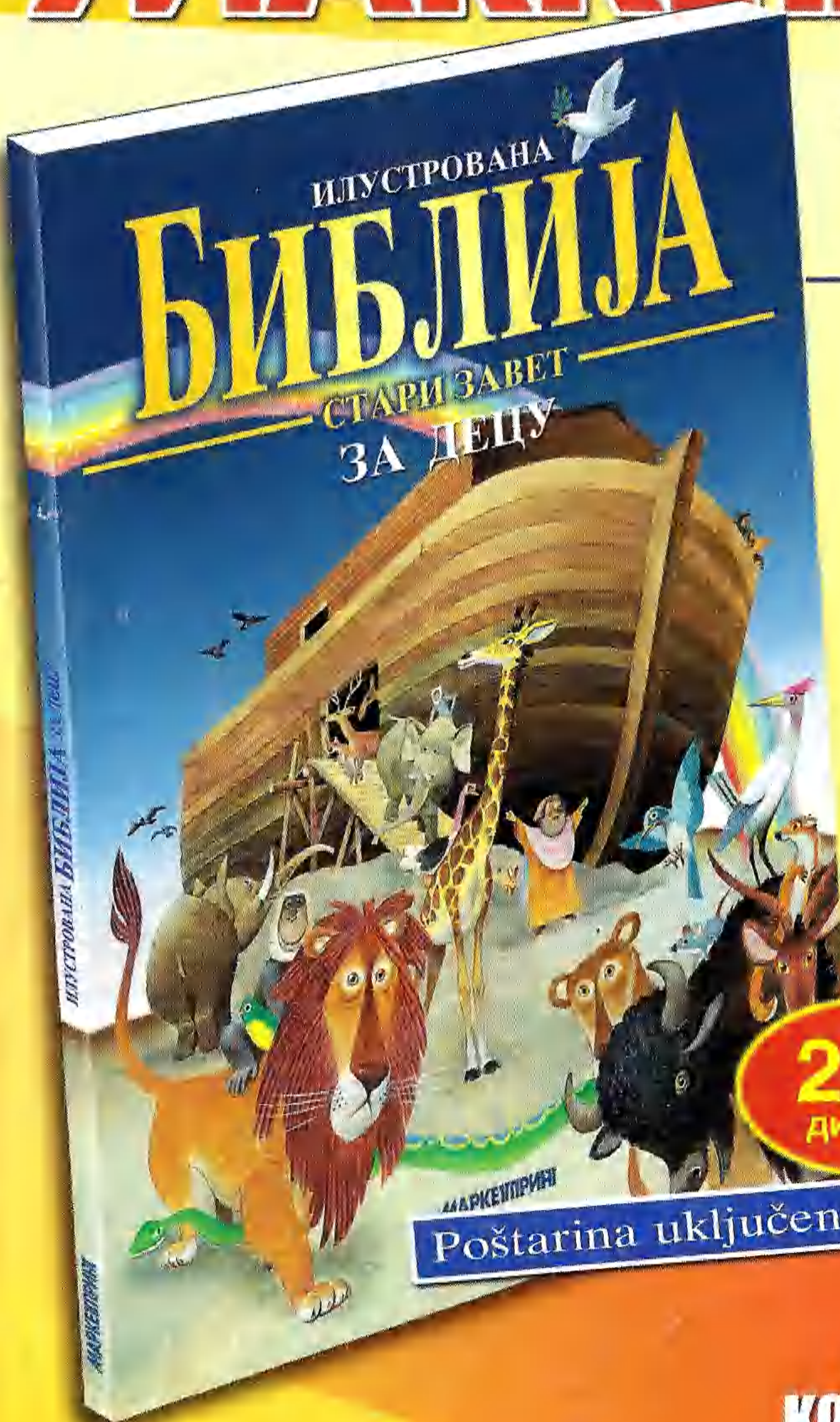
– Neka te sreća prati, Holideje – tiho je promrmljao, pokušavajući da nazre siluetu jahača između stena.

Ali, čovek iz Džordžije već je nestao. Ipak, Ben je bio siguran da će ga njegova želja još dugo pratiti kroz život.

KRAJ

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00421

